# Trecutul care mă ucide

# Manuscript

## NOTA AUTORULUI

Dragi cititori

Această carte conține scene de sex, abuz sexual, dependență de droguri, dependență de sex și dependență de jocuri de noroc.

Citiți pe propriul risc și nici nu vă gândiți să o citiți dacă nu aveți cel puțin 18 ani.

De ce scriu o carte despre abuz sexual și dependență?

Scriu despre toate astea ca oamenii să se regăsească în ea și în speranța că o să caute ajutorul de care au ei nevoie.

La sfârșitul acestei cărți voi scrie numere de telefon și site-uri care v-ar putea ajuta.

Să știi că nu ești singur sau singură, dacă ai pe cineva cu care poți vorbi vorbește cu el sau ea, dacă nu ai pe nimeni vorbește cu un terapeut,dacă nu îți permiți un terapeut folosește numerele de telefon din carte.

Spor la citit și nu uita să-mi trimiți feedback pe instagram!

# PLAYLIST

Loser baby - Hazbin Hotel

Happy pills - Weathers

Problems - Mother Mother

Oh No - Marina

Drunk Dazed - ENHYPEN

Teacher’s pet - Melanie Martinez

Are you Satisfied?

I wanna be yours - Arctic Monkeys

# CHAPTER 1

Via

În ziua aceea am pierdut tot ce aveam cel mai de preț.

Inocența.

Încrederea.

Fericirea.

Stau pe acoperișul clădirii companiei, sunt în pauza de fumat.

De obicei nu fumez dar șeful meu mă scoate din minți! Îmi zice de 3 ori să folosesc un anumit design doar ca să-mi spună după ce l-am terminat că trebuie să o iau de la capăt!

Îl urăsc!

Poate era o idee mai bună să devin scriitoare, problema e că îmi e frică că voi da greș așa cum mi-au spus părinții mei când eram mică.

Admir priveliștea orașului Detroit, m-am mutat aici ca să uit de trecut, să uit de tot.

Dar cum ai putea uita?

- Mai e loc și pentru mine?

Aud o voce din spatele meu, tresar și mă întorc ca să văd cine, îl văd pe noul meu coleg.

-Scuze că te-am speriat, eu sunt Pablo. Pablo Tierno.

-Ești mexican? Îl întreb eu curioasă.

-Sunt din Spania,Europa, mi-a răspuns Pablo.

-Știu unde e Spania, îi răspund eu rece.

Îi admir părul de culoarea ciocolatei, tenul ușor bronzat, ochii cafenii, corpul subțirel. Arată drăguț, trebuie să recunosc.

Ce tot spun?! Nu mă pot atașa de el, nu am încredere în bărbați și am un motiv bun pentru asta!

Îmi păstrez distanța față de el, mă îndepărtez ușor de el.

-E în regulă dacă ești timidă, și eu sunt timid, spune Pablo încercând să mă liniștească.

Timidă pe dracu! Încerc să te evit!

-Cum te cheamă? mă întreabă el.

-Via, Via Wheeler. De ce lucrezi într-un loc ca ăsta?

Firar să fie, de ce trebuie să încerc să îi mulțumesc pe toți?!

-Același lucru îl pot spune și despre tine, îmi zice el.

-Aveam nevoie de bani.

-Și eu, îmi răspunde Pablo.

Amândoi chicotim.

-Sunt adevărate bârfele despre tine? mă întreabă îngrijorat

-Ce bârfe? Îl întreb eu.

-Că faci sex cu orice bărbat pe care îl găsești.

De unde știe asta? Trebuia să fiu mai atentă, nimeni nu poate să-mi știe secretul meu întunecat.

-Nu îți face griji, nu cred în bârfe. Mă calmează el.

Slavă cerului!

-Ți-e teamă că aș putea face sex cu tine? glumesc eu

-Nu mie teamă de sex doar că… nu sunt fanul aventurilor de-o noapte. Nu vreau să fac sex cu tine, fără supărare dar abia ne cunoaștem.

Nu e fanul aventurilor de-o noapte? Nu vrea să facă sex cu mine? Dar credeam că toată lumea mă vrea! Ce e în neregulă cu mine? Oare el e altfel?

-Pauza aproape că s-a terminat, ne vedem mai târziu dacă vrei, pleacă la fel de repede cum a venit.

* * *

Mă întorc acasă, intru pe ușă și o văd pe Lucy cum mă așteaptă.

Lucy e singura mea prietenă, ne-am cunoscut în liceu. E singurul lucru bun care a ieșit din acel loc.

-Fată, ce dor mi-a fost de tine! Se entuziasmează ea, fiind fericită să mă vadă.

-Și mie mi-a fost dor de tine, îi zic eu. Ai primit bacșiș?

-Am primit 20 de dolari! Îmi zice Luci.

-E mai bine decât 5 dolari. Râd eu.

Lucy lucrează ca barista la Starbucks, urăște locul ăla dar nu a terminat facultatea. Ea zice că e o escrocherie.

-Niște vești picante? o întreb eu.

-Doar un client care se plângea de cafeaua lui cu gheață, zicea că e rece.

-E normal să fie rece cafeaua cu gheață, îmi întorc ochii peste cap.

-Știu,nu? râde Lucy

-Și la tine la muncă ce s-a m-ai întâmplat? Mă întreabă.

-Șeful meu mi-a zis de trei ori că vrea acel design alb negru cu font times new roman doar ca să îmi spună la sfârșit că trebuie să o iau de la capăt că nu e ceea ce a cerut! Lucrez de cinci ani în locul acela mizer și de cinci ani mă tratează așa!

M-am angajat la acea companie din facultate, la început eram ucenic dar după am ajuns angajată.

-Atunci dă-ți demisia! Mă îndeamnă prietena mea.

-Nu e așa simplu, Luci. Nu vreau să ajung chelneriță la Starbucks ca tine.

-Hei! Măcar tu ai terminat facultatea! strigă Lucy. Am nevoie de drogurile mele.

Lucy are un singur defect, e dependentă de droguri. De ani întregi încerc să o fac să renunțe la opioide și cocaină dar fără succes. Nu a stat la centrul de reabilitare nici măcar o săptămână, mereu evadează!

Jur că într-o zi o să îi fur drogurile chiar dacă acest lucru pare egoist din partea mea.

-Îmi poți împrumuta niște bani, Via?

-Nu, nu îți dau bani ca să îți cumperi droguri. Îi zic eu.

-Promit că nu sunt pentru droguri! Îmi promite Lucy.

-Răspunsul meu e nu, Lucy.

-Firar! Se supără ea.

-E pentru binele tău!

-Nici tu nu renunți la sex!

-E singurul meu mecanism de adaptare, pe lângă fumat.

-Uite, dacă te duci la un psiholog, eu mă voi rămâne la centrul de reabilitare. Deci, ce zici? Ești de acord cu asta?

-Deacord, oftez și dau mâna cu ea.

De acum începe marea provocare pentru noi două, ce s-a întâmplat până acum era un fleac.

# CHAPTER 2

Pablo

Mă trezesc din cauza mirosului de țigări și băutură care vine din sufragerie, oftez și mă ridic din pat.

I-am zis de o mie de ori să nu m-ai fumeze în casă dar niciodată nu mă ascultă!

Ajung în sufragerie unde stă mama mea, o văd fumând o țigară în timp ce bea un pahar de whisky. Femeia asta mă scoate din minți uneori, are noroc că în ciuda tuturor lucrurilor încă țin la ea.

-Mamă, ți-am zis să nu m-ai fumezi în casă, dacă vrei să fumezi te duci afară să o faci!

-Nu ești șeful meu! Eu te-am născut, ai uitat?! Îmi amintește mama.

-Dar asta e casa mea, nu a ta!

-Atunci de ce nu mă dai afară dacă nu mă vrei aici?

-Motivul pentru care te țin aici este că tu mereu îmi amintești cum te-a părăsit tata înainte să mă nasc de fiecare dată când vreau să te dau afară!

-Și?! E vina ta că a plecat!

- E vina voastră, nu a mea! Voi ați decis să faceți sex!

Ce ciudat e atunci când părinții își învinuiesc copiii pentru ceea ce au făcut ei.

- De unde era să știu că o să ieși tu din asta?!

-Puteai să faci avort!

-Mulțumește-te că te-am crușat!

Preferam să nu o facă, orice decât să mai stau cu ea, relație dintre noi doi e destul de complicată. Uneori vreau să o urăsc dar tot ce simt e vină, chiar dacă știu că e prostesc.

Oftez, nu știu ce să mă fac cu ea. Mă simțeam vinovat pentru că a părăsit-o tata și de asta am decis ca ea să stea aici.

-Ce vrei să mănânci? spun eu încercând să schimb subiectul.

-Nu mănânc nimic din ce gătești! spune mama, neavând încredere în mine.

-Omletă atunci.

Scot ouăle din frigider și le pun pe masă. Scot un bol și un tel, sparg șase ouă și le pun în bol după care le condimentez și le amestec bine cu telul.

Aprind aragazul, pun o bucățică de unt în tigaie și aștept să se topească .

După ce se topește untul pun aluatul în tigaie.

Pun omleta într-o farfurie și io dau mamei,nu mă aștept să o mănânce dar tot țin cumva la ea de ajuns de mult să nu o las să moară de foame.

Mama gustă puțin din omletă după care își înfige țigara în ea.

Femeia asta adoră să mă provoace!

Oftez nervos și îi iau farfuria, o pun lângă chiuvetă.

* * *

Lucrez de trei ore la acest poster pentru o companie de pantofi, mă dor degetele deoarece am tastat nervos. Eram nervos din cauza mamei.

O văd pe Via cum se duce să-și mănânce prânzul, mi-a fost dor de ea.

Părul ei blond, buzele lucioase unse cu strugurel, ochii ei albaștri, îmbrăcămintea ce constă dintr-o cămașă albă și blugi negri.

Știu că nu vrea să fie băgată în seamă și nu cred că are încredere în mine, doar că… odată ce am văzut-o ziua mea a devenit mai bună.

Uitasem de mama, de tatăl pe care nu l-am cunoscut, de stresul de la muncă, de durerea de la încheieturile mâinii și de la degete.

Am decis să iau prânzul și să vorbesc cu Via. Mă ridic de pe scaun și mă duc spre bucătărie să-mi iau prânzul din frigider.

Mă îndrept spre cantină unde o văd pe Via, îi fac cu mâna dar ea nu mă bagă în seamă.

Mă duc spre ea, poate nu m-a văzut.

-Bună Via, putem face schimb de prânz?

-Ce dai la schimb? mă întreabă Via

-Două budinci pe punga aia mare de chipsuri cu gust de barbeque .

-Deacord! îmi spunea ea în timp ce facem schimb.

-Mi-a fost dor de tine

Via doar mă aprobă, se pare că nu vrea să aibă de-a face cu mine.

Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine

-Te pot lăsa singură dacă vrei.

-Sigur, cum spui tu. îmi zice Via

-La revedere, Via! Îi dau un adio în timp ce mă ridic de pe scaun și plec.

Las-o în pace, nu o deranja.

Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Lucy

Nu am încredere în Tinder dar situațiile disperate cer măsuri disperate.

Îl aștept de o oră pe tipul ăsta Todd, avea o poză cu un el pe un cal ca fotografie de profil. De când mă știu am adorat caii, acele plete, acei ochi mari și acele urechiușe drăgălașe.

Am tot reprogramat întâlnirea, el mereu își găsea scuze cum ar fi „Am treabă" sau „Mama mea e la spital, îmi pare rău."

Mi-am comandat un whisky cu cola, o combinație nu știe cine ce super dar e ok pentru mine.

Poate ar trebui să plec, m-am săturat să aștept un tip care nu vine niciodată.

Dau să mă ridic de pe scaun când deodată văd un tip care mă salută.

Are părul prins într-o coadă de cal, barbă stufoasă, un corp dolofan.

Purta un maieu gri murdar, blugi rupți, un lanț de aur la gât și un ceas obișnuit la mâna stângă.

Nu arată deloc ca în poză! În poză el era musculos, cu părul creț și ochi albaștri, purtând un palton maroniu, cizmulițe negre și un colier cu un Phoenix.

M-am prefăcut că nu îl cunosc, încercând să mă fac tot mai mică în speranța că nu o să-și dea seama unde sunt dar deja m-a văzut. Din nefericire.

-Bună, scuze că nu am venit mai devreme, aveam programare la un service auto.

-Scuze, nu cred că ne cunoaștem. spun eu încercând să scap de el.

-Sigur că ne cunoaștem, te cheamă Lucy West. Sună ca un nume texan, ești din Texas? spune Todd

-Nu, nu sunt. Uite cât e ceasul, trebuie să plec! zic eu încercând să găsesc o scuză.

-Dar abia am ajuns!

Inspir și expir încercând să găsesc un răspuns, dar îmi frec tâmplele ca să mă calmez.

-Uite Todd… pari un tip de treabă dar din păcate nu ești genul meu.

-Haide, nu sunt așa urât! spune Todd.

-Nu arăți ca în poză!

-Și?! Dacă puneam o poză cu mine nu m-ai atrăgeam puicuțe!

Omul ăsta e incredibil! Îmi zic eu furioasă și sarcastică.

-Am zis nu, așa că treci peste! strig eu la el.

-Nu te las să pleci!

Mă apucă de mână iar eu încep să țip atât de tare încât mă aude barmanul.

Îl lovesc pe Tod fix în nas iar el scoate o înjurătură spre mine.

-Târfă ce ești! spune Tod furios.

Din fericire vine poliția și îl arestează pe Todd, am terminat-o cu Tinder!

La secție mă interoghează polițiștii, m-au întrebat de unde îl știu pe tipul ăsta, dacă mi-a făcut ceva. După o serie de întrebări mi-au dat voie să plec.

Îmi aranjez părul roșcat, poșeta pe umeri și plec.

Pe drum îmi șterg contul de Tinder și aplicația, mai bine încep să cunosc oameni iar față în față.

Via

Mă întorc acasă și îmi atârn jacheta în cuier, mă uit în jur să văd dacă găsesc urmă de Lucy dar se pare că nu a venit încă.

Mă duc în camera mea și mă arunc în pat, oftez obosită.

De ce ar vrea Pablo să petreacă timp cu mine? Oare chiar vroia prânzul meu sau vroia să stăm de vorbă?

De ce îmi pasă? Eu nu am încredere în bărbați, ei sunt rădăcina tuturor relelor!

Dar totuși, îmi lipsește compania lui, vocea lui dulce, privirea lui blândă.

Trauma mea mi-a distrus toată încrederea pe care o aveam în genul masculin, nu pot să am iubit, nu pot avea alți prieteni.

Dacă nu pot să mă ajut pe mine, atunci o să o ajut pe Lucy. Mi-am zis eu în minte.

Mă duc în camera ei și îi găsesc opioidele, le arunc la toaletă și trag apa.

Știu că e egoist din partea mea iar Lucy ar trece prin sevraj, dar… nu vreau să o pierd.

Îmi acopăr urmele și intru în camera mea.

*Ești o prietenă îngrozitoare*

*O meritai*

*Târfă mică.*

Îmi vin aceste gânduri prin minte în timp ce îmi afund fața în pernă plângând de durerea sufletească ce mă chinuie.

Plâng până nu mai am lacrimi.

# CHAPTER 3

Lucy

Ceva nu e în regulă

Îmi spun eu în gând în timp ce caut cu disperare pastilele, jur că erau în ascunzătoarea mea secretă de sub podea.

AM NEVOIE DE PASTILELE ALEA! Cum voi putea să mă descurc cu amintirile care mă bântuie, cu munca, cu viața mea amoroasă inexistentă?

-Lucy? Cauți ceva? Ai întors casa cu susul în jos, fată, spune colega mea de cameră și cea mai bună prietenă.

Știu că nu ea mi-a luat pastilele, am încredere în ea.

Ne avem una pe cealaltă.

-Nu îmi găsesc pastilele! spun eu stresată fiind.

-Lucy, nu ai nevoie de ele. vorbește Via.

-Dar am nevoie de ele!

-Lucy…ascultă-mă. Nu ai nevoie de ele.

-Dar…

-Niciun dar! Chiar vrei să te droghezi până te găsesc moartă pe podeaua din sufragerie?

-Nu…

-O să te ajut să treci prin tot. Prin sevraj, prin job, prin traumă. îmi spune Via încurajator.

Ok, poate că ea a umblat cu pastilele mele, e singura explicație logică.

*Ce crezi că faci?! strig eu în timp ce îmi atinge sânii și mii strânge de parcă ar fi o jucărie anti-stres*

Aș fi vrut să nu îmi amintesc asta, dar nu pot scăpa de trecut. Trebuie să îmi înfrunt trecutul.

-Trebuie să îi fac o vizită mătușii.

-Lucy… nu te poți întoarce acolo, mi-ai zis că e un iad acolo. îmi amintește Via.

-Știu Via, dar trebuie să îmi înfrunt trecutul.

-Bine, dar voi veni cu tine! Nu te voi lăsa nici o secundă singură cu ea!

* * *

Mama și tata au murit când aveam 15 ani, singurele rude în viață erau unchiul și mătușa mea.

Ei m-au primit cu brațele deschise, mătușa purta o rochie albastră, avea un ruj roșu, păr brunet și ochi căprui.

Unchiul meu… nu vreau să-mi amintesc de el.

Ajungem la casa lor, mă apropii de ușă și sun la sonerie în speranța că vor fi acasă.

Așteptăm câteva momente, după care aud ușa deschizându-se.

O văd pe mătușa mea cu o țigară în mână și o sticlă de vin în cealaltă. Tipic ea.

-Bună Lucy. spune mătușa mea, Agatha.

-Bună Agatha, am adus-o pe prietena mea,Via.

-Bună Via, intrați, intrați! ne face semn mătușa mea să intrăm.

Intrăm în casa în care am crescut după moartea părinților mei. Sufrageria are același covor maro murdar, același ceas vechi, iar pereții au mucegai și pete verzi.

-Ce vă aduce pe aici? Lucy, nu te-am mai văzut de când te-ai lăsat de facultatea de drept! spune Agatha cu răceală. Încă mai e afectată de chestia asta?!

-Trebuie să vorbesc cu tine și cu domnul Bower.

Vorbind de lup, vecinul mătuşii, domnul Bower.

Are părul cărunt, ochelari de vedere albaștri, poartă o cămașă murdară și un ceas de aur la mâna stângă.

-Lucy…

-Greg…

Stăm și ne holbăm unul la celălalt de 5 minute, nici unul nu zice nimic până ce Via sparge liniștea.

-Deci… Lucy are ceva de spus.

-Ce este? mă întreabă Greg.

-Știi exact despre ce este vorba! strig eu furioasă.

-Nu știu despre ce vorbești! spune domnul Bower nedumerit.

-De ce ai făcut-o? întreb eu pe un ton neutru.

-Ce să fac? mă întreabă.

-Nu fă pe prostul! țip eu la el. Mi-ai atins naibii sânii iar mătușa mea ți-a luat apărarea!

Amândoi sunt șocați, de parcă mie îmi pasă.

-Nu am făcut niciodată așa ceva! minte Greg.

-Cum îndrăznești să zici așa ceva despre familia ta?! îmi zice Agatha.

-Mai scuteste-mă, Agatha! Îți era frică că o să ajungă la închisoare, doar era amantul tău!

-Ți-am zis că e nebună! zice Greg.

-Nu sunt nebună! Voi doi sunteți nebuni, vă zic adio!

-Dar sunt familia ta! Unchiul tău nu ar fi mândru de tine, domnișoară, îmi spune mătușa.

-Unchiul e mort de 15 ani! Familia e cea care te susține, care te apără. Tu nu ai făcut asta. o țin strâns pe Via de mână, sunt puțin speriată. Via e familia mea.

Via nu se aştepta să audă asta, uimită, mă îmbrățișează.

O îmbrățișez și eu, sunt norocoasă să o am ca prietenă. Chiar dacă mi-a aruncat pastilele.

Ea m-a încurajat mereu, ma alinat și m-a ajutat să simt că trăiesc.

Amândouă plecăm din locul acela blestemat, nu mă mai întorc acolo niciodată.

-Mulțumesc… pentru tot. spun eu.

-Pentru asta sunt prietenele. îmi spune ea dar pe chipul ei se citește o urmă de vinovăție.

De ce se simte vinovată?

-Ești bine? o întreb eu.

-Da, sunt bine. mă asigură Via.

Ne urcăm în mașină,tragem centuriile, Via bagă cheia și începe să conducă.

Pe tot parcursul călătoriei, Via e tăcută. Sper că e bine.

Sper că nu a făcut ceva care să fi regretat.

Simt cum i se ușurează respirația, cum pieptul nu mă mai apasă. Cred că mă simt ușurată.

Simt că pot trece peste.

Via are dreptate, nu am nevoie de droguri ca să trec peste. Orice ar fi făcut ea nu conta. Noi contam.

Deodată pleoapele îmi devin grele, capul mi se apleacă într-o parte iar eu încep să mă fac comodă.

Poate un somn bun nu ar strica.

O las pe Via să conducă în timp ce eu mă odihnesc.

# CHAPTER 4

Via

Dacă aș spune că sunt mândră de ceea ce am făcut aș minți.

Acum Lucy suferă de sevraj din cauza mea.

O aud pe Lucy din baie cum vomită așa că mă duc să văd ce face.

Ajung în baie unde o văd tremurând, vomitând și transpirând.

-Știu ce ai făcut, îmi spune Lucy pe un ton neutru.

Simt cum inima îmi stă un loc, respirația mea se accelerează, pieptul îmi devine greu.

-Stai liniștita, sunt doar puțin supărată pe tine că nu mi-ai zis mai devreme dar te iert.

Oare chiar mă iartă? Ceva nu pare în regulă.

Mă simt vinovată, oare am făcut ceea ce trebuie?

Oare sunt o prietenă bună?

* * *

Pablo

Îmi e dor de Via, îmi e dor de chipul ei, de vocea ei dulce. Vreau să fiu eu cel care o face să zâmbească, să îi înseninez ziua așa cum ea o înseninează pe a mea.

În gând îmi apare fața ei, zâmbetul ei, glasul ei.

Dar visul meu cu ochii deschiși e întrerupt de strigătele mamei mele groaznice.

-Nu m-ai tăia frunza la câini și cumpără-mi țigări! strigă ea

Oftez și mă duc în bucătărie unde mă așteaptă nerăbdătoare, dar nu în sens bun.

-Mamă, cred că nu ai nevoie de țigări. spun eu

-Nu tu decizi ce am și ce nu am nevoie, după ce mi-ai distrus corpul din cauza nașterii tale măcar atâta să faci și tu!

-Corpul tău oricum era distrus! i-o întorc eu.

Mama nu îmi răspunde, în schimb îmi face semn să plec.

De unde să găsesc țigări la ora asta? Oftez și iau decizia să mă duc la club ca să mă calmez.

* * *

Clubul Monte Russo are pereții de culoarea roșului sângeriu, covoare de purpuriu regal, mese de stejar, iar la fiecare masă ori se servește băutură ori se joacă poker.

Mă duc la o masă unde niște tipi tatuați joacă poker.

-Mai e loc pentru un jucător? întreb eu.

Ce dai la schimb? mă întreabă primul tip.

-Ceasul meu de aur în valoare de 500 de dolari pe care mi-a lăsat bunicul.

Iubeam ceasul ăla, de obicei pierd mulți bani sau obiectele cele mai de preț la jocul ăsta.

Noroc că am studiat strategia, deci nu am cum să pierd de data asta.

O văd pe Via la o masă vorbind cu niște necunoscuți, simt cum în inima mea se instalează gelozia.

Îi cunoaște măcar? M-a văzut oare? Îmi simte și ea dorul?

* * *

-Chintă roială, am câștigat! spun eu triumfător. Am avut noroc, pentru un moment am crezut că o să pierd ceasul bunicului meu mort, E ultimul lucru pe care îl am de la el.

-Ai avut noroc! Jucăm din nou?

Înainte să deschid gura văd cum unul din tipii cu care discută Via îi pune droguri în băutură.

Oftez și mă duc după el.

-Pentru tine, dulceață! spune tipul pe un ton vesel.

-Mulțumesc! spune Via.

Îi trag un pumn tipului, el vărsânduși băutura pe jos.

O iau pe Via de mână și părăsesc barul.

Ce tot faci?! mă întreabă Via furioasă. Dă-mi drumul!

-Bărbatul ăla ția pus droguri în băutură, încercam să te salvez!

-Crezi că nu știam?!

Rămân șocat, de ce ar vrea una ca asta?

-Adică nu e prima oară? De ce vrei să lași bărbații să te folosească?

-Pentru că asta înseamnă că pot alege! strigă Via la mine.

-Dacă fac sex cu oricine… dacă mă distrug suficient de mult atunci poate…doar poate… măcar așa pot alege, pot fi în control.

Ce oare i s-a întâmplat? Biata de ea!

Rămân tăcut pentru un moment în timp ce ea își pune mâinile pe față.

Deodată îmi vine o idee.

-Ești o ratată.

-Poftim? întreabă ea.

-Ești o ratată ca și mine. cântă Pablo

- Ce tot îndrugi acolo?

-Deci simți că ești murdară, că nu ai scăpare și că existența ta e fără noimă?.

-Da, așa mă simt.

-Ai dreptate.

-Ce? spune ea.

-Era un timp când credeam că viața mea e cu susul în jos, când tot ce făceam era să beau și să-mi dau toți banii la pariat. Dar lăsând oamenii în viața ta te poate face să te simți mai bine!

-Am luat decizii de care nu sunt mândră, zice Via.

-Și eu la fel, scumpo! Să știi că e ok să fii…

-O târfă?

-E în regulă pentru mine, dulceață! vorbesc eu.

Râdem împreună pentru prima dată, mă simt așa fericit când sunt cu ea.

-Aici sunt! strigă bărbații care erau cu Via.

-Ups, trebuie să fugim! Via mă ia de mână și aleargă împreună cu mine.

-Cred că i-am pierdut. spun eu încercând să-mi trag suflarea.

-Nu ești așa rău, Pablo Tierno

-Nici tu nu ești așa rea, Via Wheeler.

Izbucnim în râs.

-Prieteni? întreb eu.

-Nu prea știu…

-La revedere. Via se îndepărtează de mine.

Oftez, nu o pot învinui. E normal să creadă că toți bărbații sunt la fel, niște animale fără minte.

*-Eram frumoasă înainte să apari tu pe lume.*

*Da… mamă.*

*-Ești o dezamăgire.*

*Da…mamă…*

Îmi clătin capul încercând să scot amintirea aceea oribilă din minte.

Simt că am uitat ceva… țigările mamei!

Fug repede la un magazin deschis 24 de ore din 24.

# CHAPTER 5

Lucy

Nu mă așteptam să-mi petrec ziua într-un centru de reabilitare. Nici nu sunt sigură dacă am iertat-o complet pe Via.

-Ok, prieteni! Salutați-o pe noua voastră colegă, Lucy West.

-Bună. Spun eu timidă.

-Bună Lucy West. Spun toți la unison.

Cred că nici ei nu vor să fie aici.

-Lucy, dacă vrei ne poți spune de ce ești aici.

Pentru că prietena mea cea mai bună mi-a furat drogurile și m-a convins să vin aici.

-Prietena mea m-a convins să vin aici după ce mi-a furat drogurile

-Păi, asta e cam egoist din partea ei dar sunt sigură că a avut intenții bune. nu cred că ar vrea să-ți facă rău. De când sunteți prietene?

-Din liceu, zic eu

-Și sunteți bune prietene? spune psihologul.

-Cred că da.

-M-ai vrei să adaugi ceva?

-Nu acum.

Voi mărturisi tot ce mi s-a întâmplat când voi fi pregătită și dacă voi fi pregătită.

-Josh, vrei să i te prezinți lui Lucy?

-Ok. zice Josh. Sunt Josh Arthur, am 30 de ani, sunt aici deoarece părinții mei m-au obligat, au zis că le stric imaginea.

Mă simt rău pentru el. De când e aici?

-Părinții ar trebui să aibe grijă de copiii lor, ce au zis ei a fost foarte egoist. vorbesc eu.

-Știu… dar nu îmi mai pasă de ei.

Poate are nevoie de un prieten, nu știu de ce dar vreau să îl ajut

* * *

-Hey. îi spun eu lui Josh

-Ce dorești?

-Îmi pare rău că părinții tăi nu sunt îngrijorați pentru tine.

-Nu am nevoie de mila ta. îmi răspunde Josh puțin nervos.

Ce tip dur, nu pare că vrea să își facă prieteni.

-Poate ai nevoie de un prieten

-Ascultă aici roșcat-o, eu nu sunt aici ca să-mi fac prieteni, nici nu vreau să fiu aici. Poate că tu ai o prietenă grozavă, dar eu nu am pe nimeni! îmi spune el nervos.

-Pot fi eu aici pentru tine, pot fi eu lumina din viața ta.

-Nu te băga în viața mea. îmi spune el plecând.

Via

-Ești concediată! țipă șeful meu nesuferit la mine.

-De ce?! zic eu

-E clar că nu vrei să lucrezi pentru compania noastră.

-Nu vreau să lucrez pentru tine! îi răspund eu.

-Pe deasupra, faci un ceai groaznic.

-Prefer să devin scriitoare decât să mai lucrez pentru tine oricum!

-De cinci ani tot zici asta dar nu te văd că o faci!

- Poate că o s-o fac!

-Aș vrea șă te văd încercând! îmi zice el.

Îmi strâng lucrurile din vestiar și plec din iadul acela pentru totdeauna.

Trebuie să fac ceva ca să mă calmez, ceva ce s-ar putea să regret.

* * *

Mă aflu într-un club de noapte, are covoare vechi din secolul XIX și e luminat de becuri roșu aprins, mesele sunt din arțar.

Fumez o țigară, poate și asta mă va m-ai calma.

Mă duc la un tip musculos, blond, cu ochi albaștri, blugi albi și un tricou negru cu craniu.

-Hei, prietene! zic eu.

-Te cunosc? mă întreabă.

-Probabil că nu, cum te cheamă?

-Jake, mă cheamă Jake.

-Vrei să ne culcăm?

-Scuze, nu plătesc pentru sex.

-E gratis, prostuțule! Doar noi doi, singuri! zic eu.

-Păi în cazul ăsta… vin-o la mine în apartament. îmi dă numărul de telefon. Sună-mă!

* * *

Mă aflu la ușa apartamentului lui, decid să bat la ușă.

Dau gata încă un chistoc de țigară, sunt pregătită.

-Bună blonduț-o! îmi spune Jake.

-Să o terminăm odată. zic eu.

Intru în apartamentul lui, pereții sunt maronii, covoarele sunt albe ca zăpada, e un apartament mic.

Jake se dezbracă, are o mulțime de cicatrici.

-Ce ți s-a întâmplat? întreb eu.

-Poveste lungă.

Nici nu voi pune alte întrebări, asta ar trebui să fie rapid. Intru și ies.

Josh îmi dă hainele jos și îmi atinge sânii,

-Sânii tăi sunt ca niște baloane cu apă. îmi zice el

-Taci și fă sex cu mine odată! Dar o regulă, ridic un deget în aer. După asta nu ne vom mai revedea. spun eu.

-Îmi place cum gândești. îmi zice el.

Ne punem în pat, el mă dezbracă încet și începe să-mi lingă sfârcurile ca un animal înfometat.

Nu ar trebui să îmi placă asta, mă simt îngrozitor.

Jake își pune capul printre picioarele mele și începe să îmi lingă clitorisul. Eu gem.

Încetează, încetează să gândești așa! De ce fac mereu lucruri din astea? Ce e în neregulă cu mine?

-Știu că vrei să-ți dai drumul! îmi zice el.

-Taci și bagă penisul ăla în mine!

-Ok, ai răbdare. își dă pantalonii și boxerii jos și rămâne gol.

Începe să mă penetreze cu mișcări de dute-vino.

* * *

Mă trezesc, e deja dimineață.

Stai puțin… ăsta nu e apartamentul meu!

Mă uit în jur dar nu o găsesc pe Lucy.

Cine era lângă mine?

Mă uit în pat și găsesc un tip gol. OH NU! NU NU NU!

Ce am făcut?! Am făcut sex iar cu un străin! Și pentru ce?! Ca să mă simt iar în control?! Să mă simt mai bine?! Ce stupid a fost!

Mă îmbrac și dau să plec până când îl aud pe tipul cu care m-am culcat cum îmi mormăie numele.

-Via…ce nume frumos… , zice el

Fug repede din apartamentul lui și iau un taxi.

Am nevoie de terapie și de o slujbă nouă. îmi zic eu în gând.

Încep să plâng în taxi, șoferul mă întreabă dacă sunt bine.

-Da, sunt bine. O zi grea la muncă, spun eu.

-Mie-mi spui.

Cobor din taxi și mă îndrept spre locuința mea.

Mă simt urmărită.

-Unde crezi că pleci?

Aud o voce familiară.

E tipul cu care m-am culcat. Mă întorc cu spatele.

Îmi amintesc tot. Tipul cu păr blond, cicatrici și tricou negru.

-Mă urmăreai?! spun eu furioasă.

-Poate, spune el.

-Pleacă, am terminat-o!

-Eu nu prea cred.

-Pleacă sau voi chema poliția!

-Ar fi bine să o lași în pace.

Îl văd pe Pablo, salvatorul meu.

-Dacă nu ce? zice Jake.

-Dacă nu o lași în pace își voi rupe mâna și te voi lăsa olog!

-Aș vrea să te văd încercând!Pablo îi trage un pumn în nas în timp ce eu sun la poliție

-Ce naiba, frate?! zice Jake.

-Te-am avertizat! îi trage Pablo un pumn în stomac.

Jake dă să-l pocnească dar Pablo se ferește și îl apucă de mână.

După câteva minute aud sirenele poliției, sunt salvată!

Poliția îl arestează pe ticălos.

-Cum m-ai găsit?

-Mi-a zis prietena ta unde locuiești, sunt voluntar la centrul de reabilitare unde stă ea.

Dacă nu era Pablo care să mă protejeze, nu știu ce mi s-ar fi întâmplat.

-Mulțumesc.

-Pentru asta sunt prietenii. îmi zice el

Prieteni.

-Via, ești bine? vine Lucy la mine îngrijorată.

-Da, sunt bine, zic eu. Mulțumesc Lucy.

Ne îmbrățișăm una pe cealaltă.

Mă bucur că am o prietenă așa bună ca Lucy.

Îmi pare rău că întrerup momentul, dar trebuie să veniți la secție ca să vă punem câteva întrebări.

-Sigur. spun eu.

* * *

Stau pe laptop, vizita la secție a fost obositoare din punct de vedere psihic.

Încerc să caut oportunități de angajare dar fără succes.

Încă nu i-am zis lui Lucy că am fost concediată, ar fi așa dezamăgită de mine.

Oftez și închid laptopul.

Mâine am programare la psiholog, noroc că am niște economii.

# CHAPTER 6

Via

*Îmi place cum stai aici și nu faci nimic, târfă mică.*

Mă trezesc țipând, mă uit la mâinile mele care tremură, simt cum nu mai am aer ca și cum aș avea pietre în plămâni.

-Via, ești bine? Ce ai pățit? Vine Lucy la mine.

Mă vede cum tremur, cum nu pot să respir așa că îmi cântă You are my sunshine.

Auzind-o pe Lucy cântând mă liniștește, respirația îmi revine la normal iar mâinile încetează să mai tremure.

-Așa… respiră…

-Mersi…, zic eu.

-Un coșmar? mă întreabă ea

-Da…

-Poate că vizita la psiholog te va face să te simți mai bine.

-Trebuie să fac un duș…

Mă duc în baie unde mă dezbrac, intru în duș și pornesc apa.

Simt cum lichidul cald curge pe pielea mea fină.

Nu îndrăznesc să mă uit la corpul meu, îmi aduce amintiri neplăcute.

Frec cu buretele iar și iar, dar încă simt atingerea lui pe pielea mea.

De ce nu iese?! Freacă, freacă, freacă!

Frec până ce pielea mea devine roșie ca racul.

Lacrimile îmi curg pe obraz, îmi pune mâna la gură în timp ce plâng.

Sunt singură.

În ciuda prieteniei mele cu Lucy, tot singură mă simt.

* * *

-Deci suferi de atacuri de panică, vorbește psihologul cu mine.

-Și nu știu cum să scap de ele.

-Să scapi de ele nu e așa simplu, există foarte multe metode. Ce te relaxează de obicei?

-Scrisul

-Bun. Ai putea ține un jurnal unde vei scrie ce îți declanșează atacurile de panică, dar doar dacă vrei.

- De ce trebuie să fac asta? întreb eu.

-Cu cât îți cunoști mai bine factorii declanșatori și modul în care se prezintă anxietatea, cu atât mai ușor vă va fi să te convingi să treci peste un atac de panică.

-Și ce altceva pot să fac?

-Încearcă meditația, dar aceasta e un skill care se construiește în timp. Dar nu te descuraja, nu există un mod greșit de a medita.

-Mulțumesc mult.

-Pentru puțin. Să știi că nu ești singură, ești norocoasă că prietena ta te-a adus la mine. răspunde psihologul.

Lucy

Stăteam în zona comună a centrului de reabilitare, părul meu roșcat captând razele de soare care pătrundeau prin ferestre. Mă simțeam mai bine în ziua aceea și simțeam o curiozitate crescută legată de Josh, un alt pacient, unul pe care vreau să-l cunosc. Auzisem zvonuri printre ceilalți, dar nimic concret. În timp ce mă gândeam cum să abordez subiectul, l-am observat pe Pablo.

-Pablo,l-am chemat cu voce moale, făcând semn să se apropie de mine pe canapeaua din apropiere.

-Cum te simți astăzi,Lucy? mă întreabă Pablo.

-Mă simt bine. Auzi, vreau să știu mai multe despre Josh, ce știi despre el?

-Nu știu multe despre el iar el nu îți va spune. El e complicat.

-Dar știi ceva?

-Știu că părinții lui l-au forțat să învețe mereu din greu, să ia mereu nota 10 și i-au interzis orice distragere. Nu l-au lăsat o clipă să se distreze.

-Pot vorbi cu el?

-Sigur, el e la baie dar sosește imediat.

M-am uitat peste la Josh, în timp ce era implicat într-o sesiune de terapie de grup. Mulțumesc, Pablo. Apreciez că mi-ai împărtășit asta.

Pablo a zâmbit blând.

-Desigur, Lucy. Este important pentru noi toți să înțelegem călătoriile celorlalți aici. Suntem cu toții în această experiență împreună.

Îl văd pe Josh venind așa că mă duc să stau lângă el.

-Hei, îl salut.

-Hei, roșcato.

-Pablo e prieten cu tine?

-Pablo are mulți prieteni, dar nu e prieten cu mine.

-Am vorbit cu Pablo despre tine. Mi-a spus că ai avut o copilărie dificilă, am continuat cu grijă. Pablo mi-a spus despre părinții tăi…

Josh a răsuflat adânc, anticipând direcția conversației.

-Da, părinții mei au fost destul de exigenți. Au pus mereu presiune pe mine să fiu un ‘super performant’. Au vrut să fiu cel mai bun în tot ceea ce făceam.

-Mă gândesc că a fost destul de copleșitor, am sugerat.

-Așa a fost, a confirmat el, exprimându-și sentimentele. Am fost împins mereu să mă autodepășesc, iar asta a dus la multe dintre alegerile greșite pe care le-am făcut mai târziu în viață.

Josh a dat din cap.

-Da, dar acum încerc să-mi dau seama cine sunt cu adevărat, dincolo de așteptările altora. Centrul acesta și terapia mă ajută să fac asta.

Am simțit o legătură puternică cu povestea lui Josh, gândindu-mă și la propria mea călătorie în reabilitare.

-Ești pe drumul cel bun, Josh. Și nu ești singur. Suntem aici pentru tine.

Josh a zâmbit sincer.

-Mulțumesc, Lucy. Apreciez cu adevărat sprijinul tău și al celorlalți.

-Știi… nici viața mea nu a fost ușoară. Părinții mei au murit când eram mică, mătușa mea m-a crescut. Unchiul

meu a murit iar mătușa mea se vedea cu vecinul ei, domnul Bower. El… era un pervers. M-a abuzat sexual.

Josh rămâne șocat la auzul cuvintelor mele, pe chipul lui se citește o urmă de milă și furie.

-Ai avut o viață grea, zice el. Nimeni nu merită o asemenea viață.

-Am găsit la 17 ani drogurile mătușii mele așa că le-am încercat din curiozitate. A fost o greșeală enormă.

Mă făceau să uit ce s-a întâmplat, să uit de tot.

-Dar am întâlnit-o pe Via, acum e prietena mea cea mai bună.

-Eu nu am prieteni, zice Josh.

-Pot să-ți fiu eu prietenă.

-Sigur, roșcato.

Am petrecut mai mult timp împreună, discutând despre copilăria lui Josh și a mea, despre modul în care presiunea pusă de părinți îl afectase, despre cum mătușa mea mă afectase. În timp ce vorbeam, am început să înțeleg mai bine luptele lui interioare și drumul dificil pe care-l străbătuse.

-Am avut mereu senzația că trebuie să fiu perfect, să nu dezamăgesc niciodată,a mărturisit Josh cu sinceritate. Dar acum învăț să-mi accept imperfecțiunile și să-mi construiesc propria viață, în afara așteptărilor altora.

-Mă inspiri, Josh, i-am spus, simțindu-mă recunoscătoare pentru sinceritatea lui. Ești un exemplu de curaj.

Josh a dat din cap mulțumit.

-Și tu, Lucy. Ești puternică și plină de compasiune, e un privilegiu să facem parte din această comunitate împreună.

Conversațiile noastre au devenit un refugiu unde puteam împărtăși fără teamă luptele noastre interioare și speranțele pentru viitor. În centrul de reabilitare, am descoperit că suntem cu adevărat legați de experiențele noastre comune și de dorința de a ne redescoperi adevărata identitate și scopul în viață.

# CHAPTER 7

Pablo

Nu e bine.

Nu e bine deloc.

Am pariat 500 de dolari pe care i-am împrumutat de la un prieten, sunt praf.

Cărțile mele sunt 2, 3, 7, 5 și 4.

-Am 3 ași și 2 regi. Full house. Am câștigat.

Nu… nu se poate. Credeam că sunt cel mai bun la jocul ăsta.

-Mă duc să beau ceva, zic eu.

Mă duc la bar unde comand un pahar de vin roșu.

-Încă un pahar de whisky.

Aud o voce familiară din stânga mea, îmi întorc privirea și ghici pe cine văd.

Via…

-Ai avut suficient whisky, spune barmanul

-Aduci dă-mi bere! strigă Via spre el.

-Via, ești bine?

-Cine ești tu?

Sigur e beată, atât de beată încât nici nu mă recunoaște.

-Sunt Pablo.

-Pablo.. mexicanul ăla de la vechiul meu job.

Nu îndrăznesc să o corectez că sunt din Spania, nu din Mexic.

-Ești bine?

- Mi-am pierdut slujba… ți se pare că sunt bine?

- Am înțeles mesajul.

-Șeful meu tont… niciodată nu ma plăcut, abia aștepta să scape de mine, sughiță.

Recunosc că șeful meu poate fi misoginist și nesuferit, Via nu merita să fie concediată.

-Și profesorul ăla… nenorocitul…

O ascult cu atenție.

-Și părinții mei enervanți… mereu voiau să învăț indiferent de orice

-Nici eu nu am avut părinți buni… tata ne-a părăsit pe mine și pe mama înainte să mă nasc. Iar de atunci mama mă învinuiește pentru asta.

-Pierderea lui… ești un tip tare.

-Mersi.

-De când pariezi? mă întreabă Via.

-De la 18 ani. Mama paria la greu, a dat țigări, băutură, obiecte de valoare și economiile ei. Presupun că am moștenit asta de la ea.

- Ai pierdut?

-Cam da. Mama va fi dezamăgită de mine.

-De ce îți pasă ce crede mama ta?

-Pentru că a suferit din cauza mea. Dacă nu eram eu, ea ar fi fost fericită.

-Nu e vina ta, tatăl tău e un nemernic.

- Știu.

Via își pune capul pe masă, o aud sforăind.

-Via?

Dar nu se trezește.

Mai bine o duc acasă înainte să facă probleme pentru ea.

Scot telefonul și tastez numărul lui Lucy, aștept să răspundă.

-Da? Ce este, Pablo? mă întreabă ea.

-Via a adormit, e foarte beată.

-Sosesc acum, dă-mi adresa.

-Suntem la clubul Monte Carlo.

-Sosesc acum, stai unde ești.

O aștept pe Lucy să vină.

-E iubita ta? mă întreabă un bărbat de vârstă mijlocie.

-E o prietenă.

-Scuze, greșeala mea.

-Via! vine Lucy spre noi. Este bine?

-Este bine, e doar amețită.

-Ajută-mă să o duc în mașină.

* * *

Via

Mă trezesc, simt o amețeală și o durere de cap îngrozitoare.

-Ce s-a întâmplat? întreb.

-Pablo m-a ajutat să te aduc înapoi acasă. îmi spune Lucy.

Pablo… cel care m-a salvat de Jake.

Oare… nu toți bărbații sunt la fel?

-Odihnește-te, erai foarte amețită.

Deodată, îmi amintesc ce mi-a zis Pablo. Mama lui. tatăl lui, jocurile de noroc.

Asta ne face prieteni, oare?

Ar trebui să-i dau o șansă?

-Mi-a făcut ceva?

-Nu, doar m-a sunat și m-a ajutat să te bag în mașină.

-Ești sigură?

-Via… Pablo e un băiat de treabă, e bun, generos și își respectă promisiunile. Te place.

Pablo… mă place? Ce îi place la mine?

-Ar trebui să îi dai o șansă, e un băiat bun.

Mochi, pisica mea, vine lângă mine şi miaună.

O mângâi.

-Da… poate îi voi da una.

# CHAPTER 8

Lucy

-Nu pot să cred că Josh a vrut să ne întâlnim! Spun eu entuziasmată.

-Josh de la reabilitare? Mă întreabă Via.

-Ai mai auzit de alt Josh?

- Nu, doar că… e clar că îți place de el!

-Nu e adevărat! Mă apăr.

- Ai vrut să îl cunoști, să îi fii prietenă iar acum te duci la o întâlnire cu el.

- E o întâlnire platonică!

-Cum spui tu, eu mă duc la interviu.

-Stai… ai fost concediată?

Și a plecat.

-De ce nu mi-a spus?

Vorbesc singură.

Din nou.

Fac un duș, mă spăl pe dinți, mă îmbrac și mă machiez cu un ruj roșu și mascara.

* * *

-Bună Josh!

-Ești cumva un înger venit pe pământ?

-Sunt eu, Lucy

-Tot un înger ești.

Obrajii mei se umplu de căldură, mă înroșesc ca o roșie.

-Haide, vreau să îți arăt ceva, mă ia de mână și fuge împreună cu mine la stația de autobuz.

-Ce este, Josh?

-Dacă ți-aș spune nu ar mai fi o surpriză.

Mergem cu autobuzul până la Grand Circus Park.

-De ce ne ducem într-un parc?

-E locul meu preferat, unde mă ascundeam de părinții mei.

- Sper că nu te vei ascunde și de mine, glumesc eu.

-Nu m-as ascunde niciodată de tine.

Ne ducem la fântâna arteziană, unde Josh aruncă un bănuț în ea.

- Pentru noroc.

- Ce ți-ai dorit?

-E un secret. Știi, acest parc are o semnificație istorică, Jumătatea vestică a parcului include Fântâna Edison și o statuie a primarului Hazen Pingree. Inițial, statuile celor doi primari se aflau față în față pe Woodward Avenue. În urma excavației garajului subteran de la sfârșitul anilor 1950, cumva statuia primarului Maybury a ajuns să fie orientată în direcția opusă.

-Nu știam asta.

-Poate pentru că nu ai mai fost aici, păpușă.

-Asta e porecla mea?

-Da, pentru că ești frumoasă ca o păpușă.

-Unele păpuși sunt sinistre, știi, nu?

-Pe mine nu mă sperie.

Mă ține de mână cu grijă, de parcă m-aș sparge.

-Lucy… mersi că ai venit și că ai fost alături de mine.

-Pentru asta sunt prietenii.

-Crezi că am putea fi mai mult decât prieteni? mă întreabă Josh.

-Poate într-o zi.

Într-o zi…

# CHAPTER 9

În urmă cu 9 ani

Lucy

Mă spăl pe mâini liniștită în baie, când aud pe cineva plângând, mă îndrept spre sursa zgomotului și realizez că vine dinspre toalete.

-Este cineva acolo? Întreb eu nedumerită.

Plânsetele se opresc brusc dar deja le-am auzit.

-Te-am auzit deja, poți deschide ușa.

Ușa se deschide și văd în fața mea o fată cu păr blond scurt, hanorac negru cu pisicuțe, blugi gri și teniși negri.

-Ești bine?

-Da, sunt doar puțin copleșită, îmi răspunde blonda cu ochii roșii de la plâns.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu m-ai crede, nimeni nu mă crede, răspunde fata.

-Cine ți-a zis asta?

-El

-Care el? o întreb

-Domnul Howard, profesorul de istorie

-Ce ți-a făcut?

-Nu îți pot spune.

-Te voi crede orice ar fi.

-M-a…

Adolescenta începe din nou să plângă iar eu mă panichez.

-Hei, e în regulă. Nu e nevoie să îmi spui dacă nu vrei.

-Mersi…

Cred că știu ce i-a făcut dar nu vreau să iau concluzii pripite.

-Cum te cheamă?

-Via. îmi răspunde ea.

-Ce nume frumos, eu sunt Lucy.

-Bună Lucy.

-Pari puțin tristă dar știu ce te va inveseli! Hai să mergem la înghețată după școală, fac cinste! spun eu ca încercând să o fac să se simtă mai bine.

-Bine…

Via încearcă să zâmbească dar fără succes, fata asta are nevoie de cineva care să-i fie alături.

* * *

Încerc să o iau pe Via de mână dar ea și-o retrage rapid, expresia ei fiind neutră.

-Eu sunt cu tine, nu împotriva ta.

-Știu…

Mergem la furgoneta cu înghețată, eu nefiind sigură dacă o pot ajuta pe fata asta să zâmbească.

-O înghețată de ciocolată cu alune vă rog, îi spun eu vânzătorului.

-O înghețată de mentă cu ciocolată, zice Via.

-Știu că ți-e greu, și mie mi-a fost greu știi. Putem trece peste asta împreună.

Via nu îmi răspunde.

Vânzătorul ne dă înghețatele iar noi ne ducem la o măsuță din parc.

-Ce bună e! zic eu savurând înghețată.

Dar Via nu-și atinge înghețata.

-Ascultă, orice s-ar fi întâmplat să știi că nu îl voi lăsa pe omul ăla să-ți mai facă rău.

-Cum ai putea face asta? Toată lumea îl place, părinții mei îl plac.

-Voi găsi eu o soluție.

Nu îmi răspunde, se uită la înghețata ei.

-Te comporți ca mine atunci când vecinul mătușii mele ma agresat sexual.

-Și tu ai pățit asta? Cum poți spune asta așa ușor?

-A trecut ceva timp dar cu timpul tăcerea asta te consumă și dacă nu vei spune cuiva vei simți cum trauma te ucide pe interior.

-El… m-a violat…

-Nu a fost vina ta, ești foarte curajoasă că ai recunoscut. Nu uita asta.

-Sunt?

-Da, ești. spun eu. Ce a făcut el nu e normal și dacă putem îl vom aduce în fața justiției!

-Dar dacă nimeni nu mă va crede?

-Eu te-am crezut, chiar dacă s-ar putea ca nimeni să nu te creadă.

-De ce mă ajuți? întreabă Via.

-Știu cum e să treci printr-un abuz sexual, nu ești singura.

-Nimeni nu a fost așa drăguț cu mine, nici măcar vechii mei prieteni.

-Păi, eu pot fi noua ta prietenă.

-Ai face tu asta?

-Da, desigur.

Via

Lucy pare a fi singurul lucru bun care a ieșit din asta.

Nici măcar vechile mele prietene nu mi-au fost alături când am avut nevoie de ele cel mai mult.

-Dar dacă nu sunt singura lui victimă?

-Atunci noi îl vom opri.

-Dar cum?

-Căutând dovezi.

-Dar a zis că dacă încerc ceva le va zice tuturor că sunt o târfă.

-Ce a zis?! strigă Lucy nervoasă.

-Ssh… se uită lumea la noi.

-Scuze, spune Lucy. M-a luat valul.

-E în regulă, îmi mănânc eu înghețata.

-Vrei să mergem la mall în weekend?

-Sigur,spun eu.

-Prietene? mă întreabă ea.

-Mereu. răspund eu fericită.

# CHAPTER 10

Via

Încă îi simt atingerea lui pe pielea mea, cum își înfige unghiile în carnea mea, mă sufoc.

Nu pot respira

De ce nu am făcut nimic?

Mă aflu în fața psihologului meu, mă aflu aici doar pentru că prietena mea m-a convins.

Planul meu e să plec cât mai repede de aici, fără să-mi destăinui durerea. Nu mă simt confortabilă să vorbesc despre trecut, trecutul care mă ucide de fiecare dată când îmi aduc aminte de el.

-E în regulă dacă te simți stresată, îmi spune psihologul.

E o doamnă psiholog, Lucy știe ce cred eu despre bărbați.

-Nu îți voi spune nimic, spun eu.

-Nici nu ești obligată să îți împărtășești durerea, tu trebuie să te ajuți singură. Deasemenea nu am o baghetă magică cu care îți pot rezolva toate problemele.

-Și totul e confidențial?

-Da, ce se petrece în cabinetul psihologic rămâne acolo.

-Tot nu îți voi spune despre trecutul meu.

-Atunci vorbește despre prietenii tăi, realizările tale.

-E băiatul ăsta Pablo, pare un tip drăguț doar că…

-Nu ai încredere în el din cauza trecutului tău?

-Cum de știai? întreb eu.

-Psihologii știu multe.

-Dacă mă folosește? Dacă voi fi iar naivă?

-Ce îți place la el?

-Zâmbetul lui, vocea lui, bunătatea lui.

-Poate te place.

-Ce e de plăcut la mine?

-Sunt sigură că sunt multe de plăcut la tine, dar ce îți dorești tu?

-Să fiu ca înainte?

-Ascultă, orice și s-ar fi întâmplat nu a fost din vina ta. Nu va fi fix la fel ca înainte dar acum poți alege cum vrei să fii. Nu ești naivă, nu ești toantă, ești curajoasă.

-Și dacă Pablo mă urăște?

-De ce te-ar urî? Nu e nimic de urât la tine. Hai să facem un exercițiu. Tu o să îți păstrezi un jurnal unde vei scrie la sfârșitul fiecărei zile ce ai realizat, dar doar dacă vrei.

-O să încerc.

-Nu e nevoie să fie perfect, doar sincer.

-Nu știu cum Lucy a putut trece peste trauma ei, ea face ca totul să pară ușor.

-Fiecare răspunde diferit, nu a fost ușor pentru ea așa cum crezi tu.

Pablo

Oare Via e bine? Știu că nu vrea să fim prieteni dar tot sper că e teafără.

-Nu te mai uita în gol și ia-mi o bere! strigă mama din bucătărie.

Dacă Via va vrea să fim vreodată împreună mă voi asigura că va sta departe de mama. Nu vreau să o otrăvească cu vorbele ei amare.

Oftez și mă duc la magazin.

-Bună Pablo.

Aud o voce familiară, mă întorc și o observ pe Via, mi-a lipsit vocea ei dulce.

-Via! Ești bine, ai pățit ceva? întreb eu îngrijorat.

-Sunt bine.

-Slavă cerului!

-Pablo… m-am gândit mult și… vreau să fim prieteni.

E un început.

O iubesc așa mult.

O iubesc

-Ți-ai găsit un job?

-Am dat un interviu, ține-mi pumnii.

-Îți urez noroc.

-Ești drăguț.

Obrajii mei se umplu de căldură, mă îmbujorez.

Primul meu compliment de la ea, poate am o șansă.

Mâna ei se apropie de a mea,observ cum mă ia de mână.

Dar ceva nu e în regulă.

Îi tremură mâna.

-E în regulă, nu e nevoie să ne ținem de mână dacă nu vrei.

-Nu,vreau să o fac,spune ea.

-Sper că într-o zi o să îmi poți da din durerea ta așa cum ți-am dat-o pe a mea.

-Nu vrei durerea mea.

-Orice ar fi, o voi suporta.

Vreau să o sărut așa tare, să simt aroma buzelor ei, să ne atingem limbile.

Îmi doresc să fim împreună mai mult ca orice, ea e îngerul meu,raza mea de soare.

Pentru că îmi luminează ziua.

Orice ar fi, ea va fi mereu prima mea iubire.

# CHAPTER 11

Pablo

Asta e ziua în care îi voi spune lui Via cât de mult o iubesc, ziua cea mare.

O voi asculta pe ea, nu pe vocea care îmi spune că nu sunt suficient de bun.

O voi asculta pe ea, nu pe mama care îmi spune că nu am nicio șansă.

Mă aflu în fața oglinzii, exersând cuvintele ce urmează a fi rostite în fața posibilei mele iubite.

-Hey, Via! Am ceva să-ți spun. Mă gândesc în fiecare zi la tine și mă doare când nu te pot vedea.

Nu asta.

-Via… îmi placi mult. Eu cred că te iubesc dar e în regulă dacă nu simți la fel.

Trebuie să mă pregătesc emoțional în caz că ea nu mă iubește așa cum o iubesc eu.

Iau telefonul din buzunar, mă pregătesc să îi trimit un mesaj lui Via dar mâinile îmi tremură, transpir și simt cum mă apucă anxietatea.

Dacă ea nu simte la fel? Dacă o voi da în bară? Dacă nu sunt suficient de bun pentru ea?

Dacă

Dacă

Dacă

Îi trimit un mesaj scurt:

Eu: Hei Via, vrei să ne întâlnim diseară în Palmer Park?

Aștept să răspundă, sudoarea prelingându-se pe fruntea mea.

Văd trei buline.

Via: Sigur, la ce oră?

Eu: La 6 seara

Via: Voi fi acolo

A zis da!

Sar de bucurie, sunt așa entuziasmat că era să îmi scap telefonul.

Nu pot să o dau în bară, trebuie să o fac să se simtă specială, trebuie să fie perfect.

* * *

Via e cam tăcută în ultima vreme, e bine?

-He Via, ești bine?

-Da, sunt bine, îmi răspunde.

O duc pe un câmp cu gălbenele, soarele e pe punctul de a apune iar vântul suflă frunzele copacilor.

-Via… vreau să-ți spun ceva important.

Via înghite în sec.

-Nu vreau să te sperii, nu e nimic grav.

-Ce este, Pablo? spune Via îngrijorată.

-Via… de când te-am văzut am simțit fericire pentru prima dată în viață. Tu îmi luminezi ziua de fiecare dată când te văd, mă faci să mă simt suficient de bun. Te iubesc, Via Wheeler, dar e în regulă dacă nu simți la fel.

-Eu… trebuie să plec, spune Via plecând în fugă departe de mine.

Am făcut ceva greșit?

Via

Pablo… mă iubește?

Nu știu ce să zic, sincer a fost cea mai bună mărturisire care am auzit-o.

Mă vrea pentru ce sunt sau pentru sex? Mă va plăcea așa cum sunt, chiar dacă sunt o târfă?

Gândesc prea mult.

Sigur că mă acceptă așa cum sunt, a zis că e ok cu asta.

Ce să fac cu sentimentele astea? Trebuie să vorbesc cu o persoană experimentată

* * *

-Nu pot să cred că te place!

-Nu sunt sigură de asta, Lucy.

-Dar a zis-o!

-Dar dacă mă vrea doar pentru sex?

-E normal să gândești așa, ai suferit mult. Dar Pablo te iubește, vorbește mereu despre tine la centrul de reabilitare.

-Serios? Ce spune despre mine?

-Că ești raza lui de soare.

Inima începe să-mi bată tare, obrajii mei se înroșesc, iar picioarele mi se înmoaie.

Pablo…

-Și ce să-i zic? Să o luăm încet? Să-l sărut?

-Ce ai făcut când și-a mărturisit sentimentele față de tine?

-Am fugit.

-Cred că l-ai rănit, ar trebui să îți ceri scuze.

-Dar dacă nu mai vrea să mă vadă?

-Prostii, el sigur te iubește încă.

-Ești sigură?

-Mai mult ca sigură.

Totul se petrece prea repede, poate putem începe încet cu o serie de întâlniri prin parc sau la o cafea.

*Târfă mică*

*Nimeni nu te va crede, niciodată*

Au trecut ani de atunci, de ce mă mai gândesc la el?

Nu pot să respir, tremur, transpir, mă apucă greața.

-Hey, sunt aici. Nu te voi părăsi,zice Lucy încercând să mă calmeze.Respiră.

Încep să respir odată cu ea.

După un timp mă calmez.

Trebuie să vorbesc cu Pablo, sper că mă va ierta.

Chiar dacă  fost nepoliticos din partea mea să plec așa.

# CHAPTER 12

Pablo

Via mă tot evită de când i-am zis că o iubesc, oare e ceva greșit cu mine?

*Ești un stricat, ai fost stricat de când te-ai născut și nu există leac pentru asta*

*O să lași o fată gravidă și o vei părăsi, ca tatăl tău*

Încerc să-mi scot vocea mamei din cap, m-am săturat de negativitatea ei, de vorbele ei amare.

Nu voi fi niciodată ca tata, dacă aș fi lăsat-o pe Via însărcinată aș fi fost alături de ea.

O iubesc mai mult decât orice.

-Lucy, ai idee de ce Via nu îmi răspunde la mesaje?

-Nu e vina ta,Pablo, doar că… Via nu se descurcă cu emoțiile dacă înțelegi ce vreau să spun.

-Cum mai e cu Josh?

-A vrut să ieșim la o întâlnire, face progrese.

-Mă bucur să aud asta.

Mă uit obsesiv la telefon în caz că Via îmi răspunde la mesaje dar zici că ea a intrat în pământ.

Via

Nu pot să-l evit pe Pablo pentru totdeauna, trebuie să îi spun ce simt.

Mă aflu în fața terapeutului meu, vorbim despre progresul meu.

-Deci cum m-ai merge cu cartea pe care o scrii? mă întreabă.

-Bine, răspund eu.

-Și cu Pablo cum m-ai merge?

-Rău.

-Cum așa?

-În parc el mi-a zis că mă iubește iar eu am fugit. Acum sigur că mă urăște.

-Nu te urăște, da, fugitul de el nu a fost în regulă, dar dacă îi spui cum te simți va înțelege.

-Sigur acum mă crede o târfă.

-Nu ești o târfă draga mea, sexul e calea ta de a supraviețui unei traume. E sănătos să faci sex cu milioane de bărbați din cauza că ai suferit? Nu. Dar de asta facem terapie.

-Ce să mă fac?

-Mai întâi, scrie-i un mesaj băiatului acela ca să vă întâlniți.

-Dar totul e complicat între noi.

-Dragă, viața e complicată dar tot trebuie să o trăim.

Trag aer în piept încercând să mă calmez, trebuie să fac asta.

Pablo… îmi pare atât de rău.

* * *

-Pablo…

-Via…

-Îmi pare atât de rău…

-Că ai fugit? Și tata a făcut asta dar sunt în regulă.

-Nu ești în regulă, îmi amintesc ce mi-ai zis când eram beată, mama ta te abuzează pentru ceva ce nu era vina ta. Nu era vina ta.

-Nu știi asta!

-Știu cum e să te simți vinovat pentru ceva ce nu ai făcut.

-Cine m-ar putea iubi?

-Eu te pot iubi, suntem ratați amândoi, mai știi?

-Eu pariez

-Eu fac sex cu orice bărbat pe care îl întâlnesc.

-Oh Via… abia aștept să te cunosc cu adevărat.

Via are dreptate, avem un lucru în comun.

-Dă-mi din durerea ta, Pablo Tierno.

Îmi lipesc fruntea de a lui,îl îmbrățișez simțind căldura corpului lui pe corpul meu.

Încep să îl sărut, limbile noastre dansând în gura unui celuilalt.

Mă apucă de sold, are o atingere așa ușoară

-Via… vrei să fii iubita mea? Te vei săruta cu mine și vei face sex cu mine, numai cu mine.

-Depinde, ești bun la pat? chicotesc.

-Știu câteva lucruri despre sex.

-Atunci vreau să fiu împreună cu tine.

Continuăm să ne sărutăm sub lumina lunii ca un cuplu adevărat.

-Vrei să ne întâlnim mâine la restaurantul acela de care îți vorbeam? mă întreabă Pablo.

-Sigur, spun eu. Dar cine ți-a zis să te oprești din sărutat.

Începem să ne sărutăm până nu mai avem aer.

# CHAPTER 13

Cu mult timp în urmă

Via

Nu am avut vreodată prieteni, mama zice că prietenia e o distragere de la studiat.

-Și nu uita-

-Da, și eu te iubesc mamă.

-Vroiam să spun că nota 9 e doar pentru pierzători, dar și eu te iubesc.

Tipic mama, mereu cere perfecțiune, tata e mereu ocupat cu munca, călătorește tot mereu că nu îl văd prea des.

Mă îndrept spre ușa școlii, trag aer în piept și apăs pe clanță, simt cum pieptul îmi devine greu din cauza anxietății.

Perfectă.

Ești perfectă.

Domnișoara perfectă.

Toată lumea mă ignoră ca de obicei, ei mă consideră tocilară.

Nu e vina mea că mama mea mă iubește doar când iau note mari, sau așa mă simt eu?

Oare gândesc prea mult sau mama nu mă iubește cu adevărat?

Oare tata mă consideră o dezamăgire și de aceea nu vine prea des acasă?

Mă țin cu mâna de piept încercând să respir.

O să am un atac de panică și nimeni nu mă va ajuta.

-Hey, e în regulă. Respiră odată cu mine, îmi spune un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr blond, sacou,cămașă cu carouri,ochi albaștri și pantofi negri.

Respir odată cu el, asta m-a calmat puțin.

-Foarte bine.

-Cine ești? întreb eu.

-Sunt domnul Howard, noul tău profesor de istorie.

-Promit să vă fac mândră.

-Nu e nevoie să te faci mândră, ți să te faci pe tine mândră.

-Mersi,cred.

Sună clopoțelul, indicând sosirea orei de istorie.

-Te conduc eu spre clasă.

-Mulțumesc.

* * *

-Michigan este un stat al Statelor Unite ale Americii aflat în zona cunoscută în Statele Unite ale Americii ca Midwest. A fost denumit după Lacul Michigan. Cuvântul Michigan provine din limba franceză, fiind preluat după denumirea originară a lacului din limba nativă americană Ojibwe, misshikama , ceea ce înseamnă “Marele Lac”. Michigan a devenit cel de-al douăzeci și șaselea stat al Statelor Unite ale Americii la 26 ianuarie 1837.

Ne vorbește domnul Howard, tipul de treabă care m-a salvat din atacul de panică.

-Primii europeni care au sosit în Michigan au fost francezii.

-Cine îmi poate spune care a fost primul explorator francez care a ajuns în Michigan?

Ridic mâna.

- Exploratorul Étienne Brûlé a călătorit prin Michigan în 1618 căutând o rută către China.

-Adevărat,arată spre mine.Curând, francezii au revendicat pământul și au început să facă comerț cu băștinașii locali pentru blănuri. Bărbații numiți „călători” aveau să călătorească pe râuri cu o canoe, schimbând diverse bunuri pentru blănuri care ar aduce un preț mare înapoi în Europa.

-Sunt Via.

-Foarte bine,Via, mă felicită domnul Howard.

-Uite cine e cățelușul profului, spun ceilalți colegi râzând de mine.

-Copii, cu toții sunteți preferații mei!

-Dar mai ales Via! strigă blonda din spatele meu.

-Voi ar trebui să îi urmați exemplul!

-Vă rog,încetați domnule. Nu se vor opri oricum.

-Doar copiii cuminți se duc în excursie cu cortul la râul Mississippi.

Dintr-o dată în sală se lasă liniște, e atât de liniște încât tot ce poți auzi e respirația tuturor din încăpere.

* * *

-Mulțumesc că ați încercat să îmi luați apărarea, domnule.

-Te rog, spune-mi, Howard,nu a fost niciun deranj.

-Eu nu am prieteni.

-Păi, tu ești o fată foarte frumoasă, sunt sigură că vei avea și iubit într-o zi, îmi dă șuvița de păr la o parte.

Ok, asta mă face să mă simt inconfortabil dar poate e doar în mintea mea.

Domnul Howard e de treabă, sigur nu îmi va face rău.

-Și am mințit, tu ești preferata mea.

Preferata lui

Asta mă face să mă simt specială, poate am devenit prieteni.

-Voi fi eu prietenul tău.

-Serios? Dar părinții mei consideră că prietenia e o pierdere de timp.

-Te asigur eu că nu e, voi vorbi eu cu ei.

-Mult noroc cu asta.

După câteva luni

E în sfârșit timpul excursiei,sunt așa entuziasmată!

Mereu am vrut să văd râul Mississippi, mai ales cu noul meu prieten.

Ajung în fața școlii unde mă așteaptă domnul Howard.

-Ai venit devreme, remarcă el.

-Nu vroiam să întârzii.

-Ești și punctuală, văd.

Îmi atinge ușor talia dar eu mă îndepărtez repede.

* * *

-Ok,copii ne oprim la un picnic un timp, jos din autobuz.

-Hey Via, vreau să-ți arăt ceva în pădure.

Mi se pare ciudat dar am încredere în primul meu prieten.

Mă ia de mână și se asigură că nu vine nimeni după noi.

Ajungem în mijlocul pădurii după o vreme, unde văd cum razele soarelui ies printre frunzele copacilor.

-E superb.

-Ai dreptate Via, dar nu asta voiam să-ți arăt.

-Ce atunci? îl întreb.

-Via… de când te-am cunoscut inima mea a sărit o bătaie. Ești deșteaptă, frumoasă, bună la suflet.

Nu îmi place încotro se îndreaptă chestia asta așa că dau să fug, dar el mă prinde de mână.

-Via… vrei să fii iubita mea?

-Cred că îți bați joc de mine, am 16 ani iar tu 35!

-Via, știu că asta sună rău dar va fi o relație secretă!

-Deci de asta te-ai împrietenit cu mine?! Ca să facem sex și să ne pupăm?!

-Îmi pare rău Via, spune el după ce mă lovește în cap și totul devine negru.

Nu puteam face nimic.

Eram inconștientă.

Când mă trezesc tot ce văd sunt pete de sânge care ies din vaginul meu.

Încep să plâng să țip, dar nimeni nu mă aude.

Am fost o fraieră că l-am crezut, am fost o fraieră să cred că cineva mă va salva de el.

Am fost o fraieră că nu am făcut nimic.

Merg șchiopătând spre locul de picnic, mă doare acolo jos.

-Via, e timpul să mergem.

-Via s-a împiedicat de o piatră și s-a lovit la picior.

-Să nu îndrăznești să spui ceva târfă mică, nimeni nu te va crede și nimănui nu îi va pasă,îmi șoptește el la ureche.

Nimeni nu te va crede

*Târfă mică*

*Târfă*

*Târfă*

*Târfă*

Nici nu m-am putut bucura de excursie, mă tot gândeam la ce s-a întâmplat.

La domnul Howard.

Mi-a luat inocența, încrederea care o aveam în el, ultima urmă de fericire pe care o mai aveam.

Nu se poate să fi fost el, parcă era un tip de treabă.

Nu se poate să fi fost el.

Sigur este un coșmar, da un coșmar!

Nimic nu e real, și poate dacă cred suficient de mult că nu e real poate așa și va fi.

Mă simt așa murdară, vinovată, proastă fiindcă l-am crezut și nu am făcut nimic.

Fug spre baia școlii unde mă pun pe plâns

-Hey,ești bine? mă întreabă fata cu păr roșcat.

Ea a fost singurul lucru bun care a ieșit din asta și primul meu prieten adevărat.

-Sunt Lucy, tu cum te numești?

-Via.

-Mă bucur să te cunosc Via.

# CHAPTER 14

Via

-Oh doamne, te-ai sărutat cu Pablo! Cum sărută? Mă întreabă Lucy entuziasmată.

-Nu e treaba ta, Lucy.

-Haide, spune-mi cum sunt buzele lui!

-Lucy!

Recunosc, Pablo sărută divin iar gura lui are aromă de nucă de cocos, acele buze cărnoase, acea limbă care se învârtea în jurul limbii mele.

-Știu că te gândești la el chiar în clipa asta, rânjește ea.

-Cum merge cu Josh?

-Merge bine, am mers la un restaurant împreună, am mâncat tiramisu.

-Îți place de el?

-Nu știu, Via. Nu vreau să stric prietenia noastră.

-Ce rău ar face ceva mai mult decât o prietenie?

-Aș putea ajunge cu inima frântă.

-Sau poate că nu.

Aud tonul de apel al telefonului meu, îl scot din buzunar și observ că e mama.

Nu am vorbit cu ea de luni întregi, dar nici ea nu m-a sunat.

Răspund la telefon.

-De luni de zile niciun mesaj sau un telefon?! țipă mama la mine.

-Nici tu nu m-ai contactat.

-Mi-ai închide în nas!

Ceea ce e adevărat, noi două am avut mereu o relație complicată.

-Te-am sunat să-ți zic că eu și tatăl tău venim în vizită, ai face bine să ai un iubit.

Nu, nu poate Pablo să vină la mine. Noi suntem abia la început.

-Bine, mamă, închid telefonul și oftez.

Aud o bătaie la ușă, au ajuns deja?

Mă duc la ușă și apăs pe clanță aceasta deschizându-se.

E Pablo.

-Pablo, ce cauți aici?

-Trebuia să ne întâlnim acasă la tine, ai uitat?

-Am uitat complet! Dar nu poți fi aici, părinții mei vin în vizită!

-Nu-i nimic, va fi ca și cum nu aș fi aici.

-Dar….

-Te roooooooog,face ochii mari.

-Ok, Pablo, oftez.

Bărbatul ăsta știe mereu cum să mă convingă,cum aș putea refuza fața asta?

Pablo intră în casă, se minunează la cât de ordonată și curată e casa.

-Wow, e superb.

-Via a făcut ordine, spune Lucy.

-Via, ești minunată.

-Nu e mare lucru.

* * *

-Deci aici locuiești tu,zice mama.

-Da, mamă.

-Cum merge treaba la compania de design? mă întreabă tata bucuros.

Tata a devenit mai blând cu mine în ultima vreme, dar nu i-am spus că am fost concediată.

Asta l-ar distruge.

-Merge bine, răspund eu.

-Cine e băiatul? întreabă mama.

-Sunt Pablo, prietenul lui Via.Încântat de cunoștință, doamnă și domnule.

-Via, ai un prieten! spune tata pe un ton bucuros.

-Da,tată.

-Sunt atât de fericit pentru tine! mă ia în brațe.

-Și tu lucrezi unde lucrează fiica mea? îl întreabă mama pe Pablo.

-Da,doamnă.

-Nu crezi că îți irosești viața când ai putea fi doctor sau avocat?

-Mamă! strig eu la ea.

-Nu îmi irosesc viața făcând ce îmi place, răspunde Pablo.

-Fata mea ar fi putut deveni doctor cu notele ei mari, nu m-am chinuit degeaba cu ea doar ca să își arunce viitorul pe fereastră.

-Lucille, calmează-te! tata încearcă să o relaxeze pe mama.

-Nu mă lua cu Lucille! Ai devenit prea blând cu ea!

-Te rog,mamă. Nu în fața lui Pablo.

-E în regulă,Via.

-Nu, nu e în regulă! spun eu plângănd.

Pablo începe să se enerveze odată ce îmi vede lacrimile.

-Ascultă,doamnă! Via e o fată incredibilă și dacă nu puteți vedea asta atunci nu meritați să îi fiți mamă!

-Cine crezi tu că ești?! mama se înfurie.

-Iubitul ei!

Tata ne ia în brațe pe amândoi de fericire.

-Sunt atât de bucuros pentru voi! spune tata.

-Ce crezi că faci?! Tocmai a țipat la mine! zice mama.

-I-a luat apărarea fiicei noastre!

-Nu îmi pasă, nu merită să fie iubitul ei!

-Eu cred altfel, Lucille! Nu te-ai schimbat deloc, dar eu da!

Mama pleacă supărată pe toți trei, trântește ușa cu putere.

-Mersi, Pablo. spun eu

-Aș face orice pentru tine, rază de soare.

-Cumva am primit prima mea poreclă?

-O meriți, iubitul meu îmi răspunde.

-Adorabil! tata sare de fericire.

# CHAPTER 15

Pablo

Aceasta e ziua în care o voi scoate pe Via la o întâlnire în oraș.

Vom mânca la un restaurant, vom merge în parc, îi voi da cadoul acesta.

Deschid cutia de cadouri să văd dacă pandantivul cu inimă e încă intact.

E un pandantiv din aur cu o inimă și fluturași în jurul ei.

-Unde te duci? întreabă mama mea.

-În oraș.

-Cu o fată?

-Nu, mamă.

-De parcă o fată te-ar plăcea vreodată.

-Cum spui tu,mamă.

Mama rămâne surprinsă că nu m-au afectat spusele ei, nu îmi mai pasă ce crede ea.

Tot ce contează e să o fac pe Via fericită.

Mă duc afară și mă urc în mașină, pornesc motorul și conduc până spre casa iubitei mele.

* * *

Via e îmbrăcată într-o rochie neagră cu tocuri roșii, buzele ei sunt date cu luciu de buze.

Încep să înroșesc la cât de frumoasă este, parcă ar fi un înger.

-Bună,Pablo.

-Via, îi sărut mâna cu delicatețe.

-Unde mă vei duce, frumosu-le?

-Știu un restaurant bun.

-Sper că au sushi.

-Crede-mă, au.

Ne urcăm în mașină și ne îndreptăm spre restaurant.

-Și… mama ta e bine?

-E bine, tot o scorpie e.

-Te simți vinovat pentru că a trecut prin multe?

-Puțin, spun eu.

-Nu e vina ta, ești o persoană minunată.

-Știu că nu e vina mea.

-De ce pariezi?

-Pentru că o fac pe mama mândră de fiecare dată când câștig.

-Ai pierdut mulți bani din cauza asta?

-Tot salariul meu.

-Cum te-ai descurcat?

-Am făcut împrumuturi la bancă.

-Încă pariezi?

-Am căutat ajutor de când suntem împreună.

-E bine.

-Am ajuns.

-Așa repede?

-Restaurantul nu-i așa departe.

-Abia aștept să mănânc împreună cu tine, zice Via entuziasmată.

-Și eu.

* * *

O privesc pe Via cum mănâncă sushi, e adorabilă spre deosebire de mine.

-Ești amuzant când mănânci.

-Serios? spun eu cu gura plină.

-Via râde.

-Plătesc eu, apropo.

-Pablo, să plătim amândoi.

-Nici gând, eu te-am adus aici, eu plătesc.

-Am bani,serios!

-Insist, Via! Lasă-mă să fac asta pentru tine.

-Ok, Pablo.

După ce mâncăm plătesc nota și plecăm spre următoarea destinație.

* * *

O țin pe Via de mână în timp ce privim lacul de pe o bancă din parc.

Mâinile ei sunt așa catifelate, așa fine și delicate.

-E așa frumos…

Zice Via find hipnotizată de priveliștea lacului.

-Mă bucur că îți place.

-Nu e la fel ca priveliștea de aici, se uită la pieptul meu iar eu încep să mă înroșesc ca o roșie.

-Via… sărută-mă.

Amândoi ne sărutăm, simt respirația ei cu aromă de căpșuni, gust luciul ei de buze cu aromă de struguri.

Gura ei e ca o salată de fructe.

-Frumoase picioare, zeiț-o!

-E iubita mea,tipule! strigă eu la el furios.

-Scuze, nu știam,frate! zice tipul plecând departe.

-Tipii ăștia, nu pot respecta o femeie frumoasă.

-Pablo… trebuie să îți spun ceva.

-Da, Via?

-Adevărul e… că la 16 ani am fost abuzată sexual și de asta mi-a fost frică să fiu cu tine.

Rămân tăcut, lăsând-o să vorbească.

-Era profesorul meu de istorie, era primul meu prieten, l-am crezut… dar m-a violat în pădure în timpul excursiei. Am fost așa naivă,Pablo…

-Nu a fost vina ta, nu a fost niciodată vina ta. Aveai 16 ani, nu ai cerut să ți se întâmple asta.

-În Michigan vârsta consimțământului e 16 ani… nu puteam să-l denunț nici dacă vroiam.

-Oh…Via…

O iau în brațe în timp ce ea plânge pe umărul meu.

-Te voi proteja, Via… nimeni nu te va m-ai răni cât timp sunt eu aici.

Via se uită la mine și mă sărută din nou în timp ce îmi mulțumește de mii de ori.

# CHAPTER 16

Lucy

Chiar dacă eu și Josh ieșim la întâlniri asta nu ne face un cuplu, nu?

Da, îi ador mușchii bine definiți, maxilarul pronunțat și tenul fără imperfecțiuni.

Sigur, ne spunem porecle ca ”pretty boy” și roșcat-o dar nici nu ne-am sărutat.

Josh e mai introvertit în timp ce eu sunt extrovertită, lui îi plac plimbările pe malul lacului iar mie îmi place să călăresc.

Ce avem noi în comun?

-Ești bine,Lucy? mă întreabă Josh fiind îngrijorat.

-Da,sunt bine. Mă gândeam doar.

-La mine, cumva?

-Da.

Îmi fac griji pentru Via totuși, dacă va fi rănită din nou?

Obișnuia să îi dea pe toți la o parte, chiar și pe mine.

Se ascundea mereu în fața unui zâmbet fals.

Mama ei niciodată nu m-a plăcut, nu îmi dau seama nici acum de ce.

Josh

Lucy pare cam tăcută, sper că o vei înveseli cu lecția de echitație.

Înroșesc la ideea de o vedea pe Lucy călare pe un cal, cu pletele în bătaia vântului și râzând.

Ajungem la destinație, hambarul lui Billy.

-Ce căutăm noi aici?

-Ai zis că mereu ți-ai dorit să faci lecții de călărit.

-De unde știi de locul ăsta?

-Bunicul mă ducea aici tot timpul.

Simt îmbrățișarea caldă a lui Lucy, mă simt ca în al nouălea cer.

-Salut Josh, zice Billy.

-Salut,Billy!

-Ai adus o dulceață, văd.

-Suntem doar prieteni,zic eu.

-Greșeala mea.

* * *

-Acum spatele drept, privirea înainte și ține de frâu.

Lucy urmează instrucțiunile lui Billy cu atenție.

Învață repede.

Îi admir chipul, rânjetul acela, ochii ei, pistruii ce îi acoperea tenul.

-Haide,Buttercup!strigă Lucy și începe să galopeze.

Ador totul la ea, pletele ei roșiatice, tenul ei deschis, ochii ei sclipitori ca lacul în lumina soarelui.

-Ajunge pentru azi,strigă Billy.

O văd pe Lucy cum se dă jos de pe cal și vine spre mine.

-Mulțumesc atât de mult,Josh! spune ea recunoscătoare.

-Pentru puțin, roşcat-o.

-Care e următoare destinație?

-O să vezi!

O iau de mână și ne ducem spre stația de metrou.

* * *

-Nu pot să cred, magazinul meu preferat de înghețată!

Suntem în față la LOVE & GELATO, geamurile sunt curate, afară sunt umbrele roz și turcoaz iar pe panou sunt tot felul de sortimente de înghețată.

-Fac cinste, zic eu.

-Josh, ești incredibil!

-Orice pentru prieteni.

-Vreau mentă și ciocolată vă rog! O aud pe Lucy.

-Sigur că da! Răspunde vânzătorul.

-Eu vreau de afine cu bezele, comand și eu înghețată.

Amândoi primim porțiile de desert rece și ne vedem de drum.

-Doamne, Josh! Ziua asta a fost perfectă!

-Vor mai fi zile ca acestea.

Deodată simt aroma buzelor lui Lucy, are gust de mentă dat fiind că a mâncat înghețată.

O sărut înapoi, dacă ăsta e un vis nu mai vreau să mă mai trezesc vreodată.

-Lucy…vrei să fii iubita mea?

-Da, da, da! Țipă ea energic.

Zâmbesc ca un idiot.

Ne sărutăm din nou, e ca și cum limbile noastre ar lupta în gura unui celuilalt.

Femeia asta mă face atât de fericit în acest moment, păcat că părinții mei nu ar putea vedea ce fată minunată este.

Vreau să nu îi mai dau drumul din strânsoarea mea, să ne sărutăm la nesfârșit.

-Lucy… mă faci un bărbat atât de fericit. Drogurile nu se compară cu tine, tu ești drogul meu și nu aș vrea leac pentru asta.

Obrajii lui Lucy devin de o nuanță rozalie, e adorabilă.

-Oh…Josh…

Îi iau fața în palma și îi sărut fruntea tandru.

Nimeni nu o va răni, nici măcar eu.

Lucy a mea, numai a mea.

# CHAPTER 17

Acum mult timp

Pablo

Dacă aș face un lucru în momentul ăsta, acela ar fi să o arunc pe mama de pe acoperiș.

De ce?

Păi, tocmai i-a zis noii mele iubite că am HIV, ceea ce nu e adevărat.

Am doar 17 ani, sunt virgin.

Mama mă urăște de când ne-a părăsit tata, el a zis că va avea grijă de noi dar a mințit.

Și cea mai neplăcută parte e că arăt fix ca el.

De fiecare când mama se uită la mine, îi amintesc de el.

-Ce te uiți așa la mine? Era pentru binele ei!

Ea e demonul care mi-a dat viața, mama mea.

Lucrează ca femeie de serviciu deci nu câștigăm mulți bani.

-Nu vreau să te aud! De ce i-ai zis că am HIV? Mă răstesc la ea.

-Nu ai? Greșeala mea.

Femeia asta e plină de ură, face orice ca să îmi dea viața peste cap.

-Ascultă aici, cucoană! M-am săturat de tine!

Mama își înfige țigara aprinsă în gâtul meu iar eu scot un sunet de durere.

-Mai spune-mi cucoană odată și o să vezi cât de repede te pot lua de pe lumea asta!

-Ești imposibilă, mă duc la școală!

Iau ghiozdanul și plec să iau autobuzul.

* * *

-Ce faci frate? Vii la petrecerea de diseară? mă întreabă prietenul meu, Roger.

-Orice ca să scap de mama, spun eu.

-Tipule, se zvonește că ai HIV.

-E doar o minciună scornită de mama.

-Clara te-a părăsit din cauza ei.

-M-a părăsit? zic eu surprins.

-Da, a zis că nu mai vrea să te vadă.

Scot o înjurătură printre dinți și lovesc dulapul cu pumnul.

-Hey, dulapul nu ți-a făcut nimic să știi.

Aș vrea să mă arunc de pe acoperișul școlii chiar acum când văd celelalte fete chicotind la mine.

Mă dau cu capul de dulap.

* * *

Mă aflu în casa părinților lui Roger, ai lui nu sunt acasă așa că putem să ne facem de cap.

E multă băutură și mulți adolescenți care se îmbată.

-Tipule, vrei să pariem cu zarurile?

-Nu, nu pariez. Pariatul e un diavol de care greu scapi.

-Haide, tipule! Dacă nu bei, faci sex sau pariezi atunci de ce mai ești aici?

Are dreptate.

-Fie, dar doar o rundă.

-Eu dau 100 de dolari.

-200 de dolari, zic eu hotărât.

-500 de dolari, zice un tip cu barbă, maieu negru și chel.

Cred că are 30 de ani.

Roger dă cu zarul și nimerește cinci și doi. 7 puncte

Tipul chel nimerește 4 și 6. 10 puncte.

-5 și 6. 11 Puncte. Am câștigat.

-Tipule, din prima? Ce noroc ai.

-Mai jucăm o rundă? întreabă tipul în maieu negru cu barbă.

Problema e că atunci când pariezi e ca și cum ți-ai vinde sufletul diavolului.

O clipă ai câștigat, o clipă pierzi totul.

Așa că am pariat și am pariat fără oprire până când am rămas cu 10 dolari.

Sunt pierdut.

-Nu mă mai joc.

-Măcar ai încercat, frate, mă încurajează prietenul meu.

Plec acasă unde o găsesc pe mama dormind buștean pe canapea.

Oftez și o învelesc cu o pătură.

Chiar dacă mi-a distrus viața socială, tot e mama care m-a născut.

Nu pot să cred că am rămas doar cu câțiva dolari, dar m-am simțit așa bine când am câștigat.

Ca și cum aș fi luat un drog.

În prezent

Mă aflu cu Via la o întâlnire, amândoi mâncăm vafe cu frișcă și sos de ciocolată.

-Știam că e iubita ta! iese mama din tufiș.

-Mamă?! Ce cauți aici? țip eu la ea.

-V-am urmărit, nu o voi lăsa să fie folosită de tine!

-Mamă, pentru a mia oară. Eu nu sunt ca tata!

-Ba ești, și semeni cu el!

-Ai luat-o pe Clara de lângă mine și acum vrei să mi-o iei și pe Via!

-Doamnă, aveți un fiu incredibil, de ce nu puteți vedea asta?

-Gura! Știu ce e bine pentru tine!

În clipa asta am simțit cum sângele îmi fierbe prin vene, nu o mai pot suporta!

-Destul! Nu mai pot să fac asta, te vreau afară!

-Cum adică afară?!

-Afară din casa mea și afară din viața mea!

-Vrei să scapi de propria ta mamă?

-Toată viața m-ai criticat și m-ai bătut! Doar pentru că nu poți realiza că e numai vina tatei, și nu a mea!

-Și ce o să faci cu mine? o aud pe mama speriată de mine pentru prima dată.

-Te voi duce la un centru pentru bătrâni!

-Eu te-am născut, nu îmi poți face una ca asta!

-Ba pot și o voi face pentru că îți pasă numai și numai de tine! Poate că tu m-ai născut dar mamă nu mi-ai fost! Adio!

O iau pe Via de mână și plec cu ea.

-Ai fost foarte curajos, mă felicită Via.

-Nu știu ce am făcut greșit de mă urăște așa de tare.

-Nu e vina ta că mama ta a ajuns o fire amară.

-Mulțumesc, și promit că nu te voi părăsi orice ar fi, Via Wheeler.

# CHAPTER 18

Via

„Era o după-amiază frumoasă de vară, păsările ciripeau, soarele bătea în ferestrele castelului”

Oftez în timp ce mă pregătesc pentru nunta mea aranjată, tata a zis că trebuie să mă mărit cu fiul unui dușman deoarece avem nevoie să punem capăt războiului.

Nu am să plâng totuși, chiar dacă nu mă mărit din dragoste,,

-Meow.

Tresar, mă uit în jos și văd cum motanul meu cerșește atenție.

-Bună,Mochi! îmi iau motanul în brațe.

-Vrei să mă ajuți să scriu o carte, Mochi?

Pisica mea miaună din nou mișcându-și lăbuțele mici.

Îl am pe Mochi de când era un mic pui, l-am găsit într-un sac.

Nu pot să cred că oamenii pot fi atât de cruzi cu animalele.

Animăluțul meu de companie este gri și vărgat cu ochi albaștri ca oceanul.

Mă îndrept spre laptop și încep să scriu.

„Mă aflu la altar, pregătită pentru inevitabila mea căsnicie.

Aaron e tipul cu care mă căsătoresc, părul lui e blond ca grâul pe timpul verii, iar ochii lui sunt albaștri ca cerul senin.

Poartă un costum negru cu butoni aurii.

-Aaron Vernินton, o iei de soție pe Azra Montalon?

-Da, o iau.

-Azra Montalon, îl iei de soț pe Aaron Verninton?

Înainte să zic ceva își face apariția un dragon negru.

Coarnele lui sunt lungi și ascuțite, gura are o respirație ucigătoare iar piele roșiatică e solzoasă ca a unui șarpe.

Motanul meu miaună din nou.

-Ce este, Mochi? Vrei să știi ce se întâmplă în continuare? Păi, vei vedea!

De când eram mică mi-am dorit să fiu o scriitoare dar problema era că părinții mei nu considerau asta o carieră profitabilă.

Prima mea poveste scrisă de mine a fost creată când aveam 11 ani, de ziua tatălui.

-Tată, la mulți ani!

-Ce mi-ai pregătit?

-O poveste, se numește „Eu și tatăl meu!”

-Să o auzim.

-Eu și tata suntem cei mai buni prieteni sau cel puțin așa cred eu. Dar tata e mereu ocupat cu munca așa că nu ne jucăm mereu.

Tata vrea să iau note bune dar eu vreau să devin scriitoare.

Ăsta e visul meu cel mai mare!

-Draga mea, apreciez că vrei să scrii povești când vei fi mare doar că asta nu e o carieră care îți va aduce profit. Trebuie să ai un plan de rezervă, mă sfătuiește tata.

-Ok, tată, spun eu pe un ton trist

Nu am multe amintiri cu tata dar știu că îi pasă de mine, acum s-a schimbat.

„Mă aflu în ghearele dragonului.

Unde mă duce?

Creatura se îndreaptă spre peștera din acel munte.

Când ajung acolo, șopârla cu aripi îmi dă drumul încetișor.

-Ce o să faci? O să mă mănânci?!

Dragonul ia înfățișarea unui tânăr musculos, are părul negru ca cărbunele și ochii roșii ca sângele.

Poartă doar pantaloni.

-De ce m-ai adus aici? întreb eu.

-Te-am salvat, zice tânărul.

-Nu aveam nevoie să fiu salvată! spun eu pe un ton defensiv.

-Prințesă, știu că nu vroiai să te măriți.

-Nu îmi pasă că știai, du-mă înapoi chiar în clipa asta!

-Drăguță, am observat că nu vrei asta.

-Ce știi tu?!

-Numele tău e Azra Montalon, eu cred că e un nume de băiat, chicotește el.

-Taci din gură!

-Calmează-te, prințesă. Nu sunt aici ca să îți fac rău.

-Atunci ce dorești?

-Vreau să te țin aici până când îți dai seama ce îți dorești.

-Îmi doresc să plec de aici!”

Primesc un mesaj de la Pablo , la patru vrea să ne întâlnim.

Voi termina până la patru.

”Nu pot să nu mă gândesc la băiatul care m-a răpit.

Trupul musculos, părul lui negru și ochii aceia frumoși.

Numele lui e Azarot, nu are nume de familie.

-Ți-am adus niște mâncare, prințesă.

În fața mea, pe o frunză sunt niște cârnați, brânză și o bucată de pâine.

-De unde ai toate astea?

-Știu un tip care știe un tip.

-Azarot, mulțumesc.

-Pentru puțin, păpușă.

Mănânc mâncarea pe care mi-a adus-o, sunt lihnită de foame.

Rochia mea a devenit murdară de când stau aici, nu îmi plac germenii.

-Locul ăsta e cam prăfuit.

-Eu m-am obișnuit.

-Are nevoie de curățenie, mă ocup imediat de asta!

Termin de mâncat și mă îndrept spre un toiag și niște frunze.

Le leg de toiag cu niște liane și creez o mătură.

Încep să fac curat și să organizez tot, chiar și frunzele.

-Așa e mai bine!

-Wow, locul ăsta e curat lună!

-Mulțumesc.”

M-am blocat, cuvintele din capul meu s-au risipit ca ceața.

Ce mă fac? Dacă nu pot termina la timp?

Motanul meu simte că sunt agitată așa că decide să se învârtă în jurul meu și să toarcă.

-Mersi,Mochi.

„Azarot e chiar o persoană cumsecade, are mereu grijă de mine și mă întreabă de fiecare dată cum sunt.

Îmi vine să îl sărut.

Îl privesc cum doarme, e așa drăguț.

Oare tata mă caută? Oare îi pasă cuiva de mine sau sunt doar mireasa care a fost răpită?

Îl apuc de mână, e așa catifelată.

Îl sărut pe frunte iar el se trezește.

-Ce faci? mă întreabă el nedumerit.

-Te sărut de noapte bună?

-Ah, ok . Dar nu ești mama mea.

-Az… cum ai devenit dragon?

-E o poveste lungă.

-Îmi plac poveștile lungi.

-Era odată un prinț chipeș dar egoist.

A întâlnit o vrăjitoare care s-a decis să-l pedepsească pentru că nu a ajutat-o mai devreme.

Așa că aceasta l-a pedepsit.

Prințul a devenit o fiară cu sânge rece și ochi sticloși.

Singurul mod de a rupe vraja e să se căsătorească cu adevărata lui iubire.

Dar cine l-ar putea iubi acum?

-Nu pari așa egoist cum spui.

-Asta pentru că mi-am învățat lecția.

Chicotesc.

-Ok, prințule Azarot. Noapte bună!

-Noapte bună, prințesă Azra."

Salvez fișierul și închid laptopul fiind mândră de ce am realizat.

# CHAPTER 19

Via

Mâinile îmi tremură în clipa asta, îmi simt respirația grea iar inima îmi bate atât de repede încât zici că alerg la un maraton.

Nu, nu ,nu!

De ce azi?!

La știri a apărut pe ecran domnul Howard, azi a fost eliberat din închisoare.

A fost arestat deoarece s-a culcat cu o elevă de 14 ani.

Nu îi răspund lui Lucy la mesaje, nu merit să îi fiu prietenă.

Domnul Howard a fost arestat pentru 6 ani din cauza că s-a culcat cu Amy, o elevă de 14 ani.

Într-o zi se va întoarce, presimt asta.

-De ce nu îmi răspunzi la mesaje, Via? întreabă Lucy îngrijorată.

Nu răspund, în schimb, rămân tăcută.

-Ce este, Via?

Cu toții mă fac târfă deoarece Howard a spus minciuni

despre mine cum ar fi că eu l-am forțat să se culce cu mine.

Au zis că i-am stricat viitorul.

Cu toții râd de mine, cu toții.

Mă învinovățesc pe mine și numai pe mine.

Mă pun în genunchi și plâng.

Mochi vine lângă mine și toarce încercând să mă calmeze.

Îmi iau motanul în brațe în timp ce lacrimile calde îmi curg pe chip.

Lucy

Nu pot să cred ce am văzut la televizor, nenorocitul acela s-a întors!

Încep să văd roșu în fața ochilor, nu îl voi lăsa să îmi rănească prietena din nou!

Îmi iau poșeta și mă îndrept spre casa lui Via.

* * *

Deschid ușa și găsesc pe Via întinsă pe canapea.

-Via, ești bine?

-Stai departe de mine!

-Via, sunt prietena ta,Lucy!

-Oh, Lucy, tu erai.

-Ai avut un coșmar?

-Da.

-Treci aici!

Via se aruncă în brațele mele lăcrimând, motanul ei miaună îngrijorat.

-Via, ești teafără? Am venit cât de repede am putut! strigă Pablo din bucătărie.

-Ai venit? zice Via.

-Lucy m-a sunat, a zis că ai nevoie de un umăr pe care să plângi.

-Oh, Pablo…

-Via…

Pablo o ia în brațe și o sărută delicat pe frunte.

-E în regulă, suntem aici pentru tine.

Via încă tremură, iar respirația ei e încă agitată.

-Te voi proteja noi, de acum nu ieși din casă fără mine sau Pablo, da?

-Dar dacă mă găsește? Dacă mă va abuza din nou sexual?!

-Nu te va găsi pentru că vei încuia ușa și nu are cum să îți afle adresa.

-Dar…

-Fără ”dar„ ! Nu ți se va întâmpla nimic cât timp suntem noi cu tine!

-Pot dormi la voi dacă doriți, ca să am grijă de Via, sugerează Pablo.

-E o idee bună, zic eu.

Via începe să zâmbească, ne ia pe amândoi în brațe.

-Mulțumesc atât de mult, nu știu ce m-aș face fără voi!

Pe chipul meu apare un zâmbet, mă bucur să o văd pe Via fericită.

Totul va fi bine, Via.

Totul va fi bine.

# CHAPTER 20

Via

Mă trezesc la trei dimineața, în ultimul timp nu dorm prea bine de când am aflat că vechiul meu profesor de istorie umblă în libertate.

Merg spre bucătărie ca să-mi pun un pahar de lapte dar când iau paharul mâna îmi tremură.

Mi se face greață, nu pot să respir, parcă cineva ar fi apăsat cu piciorul pe pieptul meu.

Scap paharul din mână iar acesta se sparge într-un milion de bucăți.

-Via, ce este? Pablo s-a trezit din cauza zgomotului și merge spre mine confuz.

Vede paharul spart și laptele pe jos și se uită spre mine.

-Via, ești bine?

-Da, sunt bine! Totul e bine!

-Dar tremuri!

-Sunt bine, totul e bine!

Poate dacă încep să cred că totul va fi bine poate așa și va fi.

-Via, sunt aici dacă ai nevoie de mine, nu-l voi lăsa să-ți facă rău.

Vomit pe Pablo din cauza stresului.

-Îmi pare atât de rău, Pablo! Lasă-mă să te curăț!

-E în regulă, Via. Du-te la culcare, mă curăț singur.

Mă duc în camera mea și mă pun în pat.

Îmi țin motanul strâns în brațe în timp ce plâng.

Nu merit un iubit așa bun ca Pablo, sunt o persoană absolut dezgustătoare.

* * *

E aici, simt asta.

Sigur știe unde locuiesc.

Aud un zgomot venit din sufragerie așa că mă îndrept repede acolo.

Dar era doar Pablo.

-Pregătesc micul dejun, vrei și tu? mă întreabă el.

-Sigur, spun eu.

Aud cum ușa cade pe jos, fiind scoasă din balamale.

-Mierda! înjură Pablo în spaniolă.

Am avut dreptate.

El știe unde locuiesc.

-Via,te-am găsit! spune domnul Howard entuziasmat.

-Stai departe de mine!

-Via, îmi pare atât de rău pentru ce am făcut.

-Aveam doar 16 ani! strig eu furioasă la el.

-Via, te rog, hai să fugim împreună. Doar noi doi, te rog, am nevoie de tine.

-E a mea! trece Pablo în fața mea încercând să mă protejeze.

-Asta nu te privește pe tine! strigă Howard.

Scoate cuțitul din teacă și îl îndreaptă spre Pablo.

-Eu am pus mâna pe ea primul, nu tu! domnul Howard fuge spre Pablo dar el blochează lovitura de cuțit.

Sun repede la poliție.

-Alo, poliția? Un străin a intrat în casa mea și ne amenință pe mine și iubitul meu cu cuțitul! Adresa e 9990 Carlin St Detroit, Michigan, vă rog veniți repede!

Pablo a fost lovit în partea stângă a abdomenului când nu era atent.

-Pablo! fug repede spre el.

-Via…

-Pablo, îmi pare atât de rău, te rog nu muri! zic eu plângând.

-Via… totul va fi bine.

-E numai vina mea, Pablo… sunt o persoană absolut îngrozitoare și dezgustătoare!

-Via… te iubesc și așa.

Sun repede la salvare dar aud sunetul mașinilor de poliție.

Au ajuns.

* * *

Mă aflu la spital, stau lângă Pablo.

Nu am mâncat, nu m-am odihnit în ultimul timp.

-Din fericire cuțitul nu a lovit organe vitale, dar va sta ceva timp în spital ca să ne asigurăm că va fi bine, zice doctorul.

Respir ușurată.

-Oh, Pablo…

-Via…

Pablo se trezește încet.

-Pablo, te-ai trezit!

-Sunt bine, Via.

-Din vina mea erai să mori! strig eu.

-Nu era vina ta, să nu crezi vreodată că a fost vina ta, îmi atinge obrazul drept.

-Pablo…

-Via… te iubesc mai mult ca orice.

-Și eu te iubesc, Pablo Tierno.

# EPILOG

După un an

Pablo s-a vindecat după ceva timp, amândoi locuim împreună acum.

Mama lui nu mai locuiește cu el, ea stă într-un centru pentru bătrâni în clipa asta.

Lucy și Josh sunt împreună de ceva timp, nu pot să cred că au făcut sex.

Eu nici nu am făcut sex cu Pablo încă.

Amândoi mergem la psiholog de ceva timp, aveam nevoie de la cât de multe s-au întâmplat.

Mă uit la o rochie de mireasă, îmi doresc să mă mărit cu iubitul meu.

Dar încă nu m-a cerut de soție, poate are nevoie de mai mult timp.

Eu am ajuns o scriitoare, în sfârșit mi-am publicat cartea.

Se numește ”Eu și dragonul meu,, .

Mii de oameni o citesc iar mâine voi da autografe.

Cât despre domnul Howard, a fost arestat pe viață din cauza tentativei de omor.

Nu îl vom vedea prea curând.

Trecutul meu a fost unul tulburător, unul care mă ucidea pe interior, unul care m-a făcut să uit câți oameni țin la mine.

Nu putem fugi de trecut, el mereu vine din urmă.

Greșelile care le-am făcut nu mă definesc, cum le repar mă definesc.

Noroc că am o prietenă și un iubit grozav, nu știu ce m-as face fără ei.

Acum un nou capitol începe în viața mea, unde pot face amintiri noi.

Sfârșit.

# BONUS CHAPTER #1

Pablo

Mă întorc de la muncă și ajung acasă unde o văd pe Via pe canapea.

-Arăți sexi în cămașă, zice ea pe un ton senzual.

-Mersi.

Via își pune mâna pe pieptul meu, simțind bătăile inimii mele.

Cred că vrea să facem sex pentru prima oară.

-Știi… nu am făcut niciodată sex.

-Nu vreau să îți trezesc amintiri neplăcute.

-Pablo, e în regulă. Știu că ești tu.

-Să îmi spui dacă te deranjează ceva.

Via dă din cap afirmativ și îmi desface nasturii de la cămașă.

-Via…

Via începe să mă sărute, își vâră cu blândețe limba în gura mea. Zici că limbile noastre se luptă pentru putere.

Îi ating talia cu mâna stângă în timp ce cealaltă îi mângâie spatele.

Își dă tricoul jos și îi văd sutienul, arată atât de bine.

-Via…ești superbă.

Via își dă jos și sutienul iar eu îi văd sânii, sunt nici mari dar nici mici dar zici că sunt niște baloane cu apă.

-Pot să îi ating? întreb eu.

-Da.

Îi ating ambii sâni, mă simt de parcă aș fi în rai.

Sunt virgin, apropo. Deci nu am cine știe ce experiență.

Sper că o pot face pe Via fericită.

Via îmi desface fermoarul de la pantaloni în timp ce o sărut încă odată, gura ei are gust de căpșuni.

* * *

Am decis să facem puțin roleplay.

-Prințul meu în armură strălucitoare a venit să mă salveze! zice Via entuziasmată.

-Sunt aici pentru tine, prințesă.

-Cum te-aș putea răsplăti?

-Fac orice dorești tu, sunt al tău.

-Arată-mi la ce ești bun.

Mă apropii de ea și o sărut tandru în timp ce îi ating coapsa stângă.

Îmi dau jos toga în timp ce ea își dă jos rochia.

-Fă sex cu mine, prințule.

-Nu vreau să mă folosesc de tine.

-Arată-mi cât de bun ești la pat.

Încep să îi ling clitorisul ca un animal înfometat în timp ce ea geme de plăcere. Îmi mângâie părul ondulat.

-Pablo… mai repede…

O ling mai repede în timp ce obrajii ei se înroșesc.

-Te rog, pătrunde-mă, prințul meu.

-Orice pentru tine, prințesă.

Îmi bag penisul întărit în vaginul ei în timp ce fac mișcări de dute-vino.

-Pablo…

-Via…

O sărut simțind aroma buzelor ei moi, acele buze lucioase cu strugurel de buze.

-Prințul meu…

-Raza mea de soare…

-De ce îmi spui rază de soare?

-Pentru că îmi luminezi viața.

Ea îmi mângâie obrazul drept, zâmbește.

-Te iubesc, Pablo Tierno.

-Și eu te iubesc, Via Wheeler.

* * *

Suntem amândoi înveliți cu o pătură, Via își are capul pe pieptul meu iar eu am mâna pe spatele ei.

Am folosit protecție, stați liniștiți.

Nu îmi doresc copii acum, dar dacă am avea copii aș vrea să semene cu iubita mea.

-Pablo.. îți e teamă vreodată de viitor?

-Crede-mă, îmi e teamă.

-Crezi că vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți?

-Doar timpul poate hotărî.

-Nu știam că poți fi așa filozofic.

-Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine.

-Cum ar fi?

-Că de Halloween m-am costumat odată în maimuță.

-Altceva?

-Că îmi plac căpșunile, au aroma buzelor tale.

-Buzele tale au aromă de cocos.

-Ce pot să spun? Îmi place ciocolata Bounty cu nucă de cocos.

-Nu îmi displace.

-Ce nu știu despre tine,Via?

-Că sunt bună la sex?

-Asta știu.

-Ce nu știi despre mine?

-Culoarea ta preferată, mâncarea ta preferată.

-Spaghetele iar culoarea mea preferată e roșu.

-Ți-aș putea găti spaghete de câte ori dorești.

-Ce zici de acum?

-Mă faci să râd,Via.

-Ce? Nu știi să gătești?

-Știu să gătesc, dar tocmai am făcut sex

-Și?

-Ai dreptate.

Mă îmbrac și mă îndrept spre bucătărie.

# BONUS CHAPTER #2

Via

Îmi privesc tatuajul cu Medusa, Pablo a vrut să ne facem tatuaje, el și-a făcut tatuaj cu cărți de joc iar eu am ales acest tatuaj care simbolizează cât de puternică am fost ciuda prin ce-am trecut.

Josh ne-a chemat pe Pablo și pe mine la o întâlnire dublă cu el și Lucy.

-Deci, Via, cu ce te ocupi? încearcă Josh să distrugă tăcerea.

-Sunt scriitoare, zic eu.

-Despre ce scrii? mă întreabă el curios.

-Romane de dragoste.

-Mi-ar plăcea să o citesc.

Mă bucur pentru Lucy, Josh pare de treabă.

-Tu cu ce te ocupi,Josh?

-Sunt contabil.

-Aha.

-Trebuie să merg la baie, spune Josh în timp ce pleacă.

-Nu cred că iubitul tău mă place.

-Te place, doar are nevoie să își încarce bateriile. E mai introvertit.

-De asta a amânat să se întâlnească cu mine timp de un an?

-Are și anxietate socială, dar face progrese.

-Ah da! Mi-a povestit la centru cum că anxietatea lui era așa gravă încât se izola de lume și nu mergea nici la școală, zice Pablo, A avut un atac de panică după ce mi-a zis.

-Încearcă doar să te impresioneze,Via, îmi vorbește Lucy.

Nu știu multe despre Josh se pare.

* * *

-Îmi place tatuajul tău, mă complimentează Josh. Ce simbolizează?

-Trecutul meu.

-Am un tatuaj cu dragon pe spate.

-Ce tare!

Nici nu am observat că Lucy și Pablo ne-au lăsat singuri.

Josh caută să apuce mâna lui Lucy dar nu o găsește.

-Unde e Lucy?

Mă uit după ea dar nu o găsesc nicăieri.

-Ne-au lăsat aici.

-Asta e de rău! se panichează Josh.

-Josh, e în regulă. Sunt aici.

Respirația lui Josh devine accelerată, mâinile îi tremură și îi transpiră.

-Josh, respiră odată cu mine. Și 1…și 2…

Josh respiră odată cu mine și începe să se calmeze.

-Nimeni nu îți va face rău iar eu nu musc.

-Vroiam doar să te impresionez…sunt nimic fără Lucy.

-Nu e adevărat, ești un bărbat cu personalitate proprie și bun la suflet. Nu e nevoie să pui atât de multă presiune pe tine.

-Via…ești minunată, mă îmbrățișează.

-Totul va fi bine,Josh, îl iau în brațe și îl mângâi pe spate.

Lucy

Mă simt vinovată că l-am lăsat singură pe Josh cu Via,nu a mai stat singur într-un loc aglomerat fără mine.

Îi e teamă să ia medicamente deoarece ar putea deveni dependent de ele.

-A fost o idee bună?

-Nu știu,Lucy. Dar Josh nu va muri dacă nu îl supraveghezi o clipă.

-Sper doar că Josh e bine.

Dacă scumpul meu Josh a pățit ceva o să îl strâng de gât pe Pablo.

-Și așa am decis să fac tatuajul ăsta, o aud pe Via vorbind.

-Pare a fi un gest foarte curajos, zice Josh.

-Josh! vin spre el îmbrățișându-l. A fost ideea lui Pablo, îmi pare atât de rău!

-Lucy, sunt bine.

-Ești sigur? îl sărut pe frunte.

-Da, sunt teafăr.

Se pare că Pablo va vedea ziua de mâine.

-Tocmai vorbeam despre tatuajul meu, zice Via.

-Ai o prietenă puternică,Lucy.

-Chiar este, zic eu.

Pare că el și Via se înțeleg bine, poate chiar vor deveni prieteni.

# BONUS CHAPTER #3

Pablo

Țin între degete inelul de logodnă, îmi doresc să o cer în căsătorie pe Via.

-Ești gata? mă întreabă Via.

Mă sperii atât de tare încât aproape scap inelul din mână, îl ascund repede în buzunar.

-Da, sunt gata.

Via poartă o rochie roșie ca mărul copt și machiajul ei are culorile apusului de soare.

E cea mai specială fată pe care o cunosc.

O iau pe Via de mână și mergem spre aeroport.

* * *

Playa Hermosa e un loc foarte frumos în Costa Rica, apa albastră ca cerul senin de vară,localnicii prietenoși, nisipul fierbinte.

Sper să facem nunta aici după ce strângem iar bani.

-Ella es tu novia? întreabă un localnic.

-Si, ella es una chica muy especial.

-¿Cómo conociste a?

-Éramos compañeros de trabajo.

-Esta playa es muy hermosa por cierto, zice Via în spaniolă, a învățat puțin de la mine.

-Gracias, por eso se llama Playa Hermosa.

-Mergem la restaurant?

-Mai târziu, vreau să admir priveliștea în continuare, zice Via.

O să o cer la petrecerea de pe plajă.

* * *

Dansez împreună cu Via, e o dansatoare excelentă spre deosebire de mine.

Eu nu am mai dansat de la 6 ani.

O ridic pe Via în aer și o sărut tandru.

-Via… ai fost singura mea fericire în întreaga mea viață, o las jos, ești soarele meu, căldura mea.

-Ce te-a apucat? întreabă Via confuză.

-Via…lasă-mă să fiu eu soarele tău, până când moartea ne va despărți, mă pun în genunchi și scot inelul din buzunar. Vrei să fii soția mea? spun cu un zâmbet pe buze.

Via tace pentru un moment, și-a pus mâna la gură și lacrimi îi curg pe obraz.

-Via, ce este? întreb eu îngrijorat.

-Da, vreau să fiu soția ta! mă ia în brațe.

O țin în strânsoarea mea în timp ce ea plânge de fericire.

După 6 luni

Ne aflăm din nou în Costa Rica, toți invitații sunt prezenți.

Tatăl lui Via, prietena ei cea mai bună, Josh, dar mama mea nu a vrut să vină și nici mama ei.

E timpul să ne spunem jurămintele.

-Via Wheeler… mersi că m-ai făcut atât de fericit, nu îmi pot imagina viața fără tine. Strălucești ca soarele la răsărit, îmi încălzești mereu inima și zâmbetul tău poate topi orice inimă de gheață.

-Pablo… mersi că mi-ai fost alături la bine și la rău. Nu credeam că pot avea o relație sănătoasă până când te-am întâlnit pe tine. Ești generos, bun și puteai cuceri orice fată dar m-ai ales pe mine iar eu îți mulțumesc pentru asta.

-Via Wheeler, alegi să rămâi alături de Pablo Tierno la bine și la greu, la boală și la sănătate, până la adânci bătrâneți?

-Da, de o mie de ori da.

-Pablo Tierno, alegi să rămâi alături de Pablo Tierno la bine și la greu, la boală și la sănătate, până la adânci bătrâneți?

-Da.

-Puteți săruta mireasa.

Via mă ia pe sus și mă sărută, răspund la sărut.

-Sau soțul, spune preotul chicotind.

Zâmbim amândoi, nu știu ce ne va rezerva viitorul dar știu că ne avem unul pe celălalt și nimic din lume nu va schimba asta.

# Site-uri și numere de telefon care v-ar putea ajuta

https://www.webmd.com/mental-health/addiction/signs-of-drug-addiction

Helpline: 0374456420 DepreHub

https://www.reginamaria.ro/utile/dictionar-de-afectiuni/dependenta-de-sex

Helpline: 0374 461 461 Depre Hub Teen Line